

DE STER

Juni 1981

81ste jaargang · Nummer 6

3M
M205,5
S838DU
v.81
1981

DE STER

Uitgave van De Kerk
van Jezus Christus van de
Heiligen der Laatste Dagen

Juni 1981
81ste jaargang
Nummer 6

Eerste Presidium: Spencer W. Kimball, N. Eldon Tanner, Marion G. Romney.

Raad der Twaalf: Ezra Taft Benson, Mark E. Petersen, Le Grand Richards, Howard W. Hunter, Gordon B. Hinckley, Thomas S. Monson, Boyd K. Packer, Marvin J. Ashton, Bruce R. McConkie, L. Tom Perry, David B. Haight, James E. Faust.

Adviseurs: M. Russell Ballard, Rex D. Pinegar, Charles Didier, George P. Lee, F. Enzo Busche.

Redactie kerkelijke tijdschriften: Larry Hiller, hoofdredacteur; Carol Moses, redactrice; Heidi Holfeltz, redactrice; Roger Gylling, redacteur.

Redactie De Ster: Henri J. A. Tenthof van Noorden, Kerkelijk Vertaalbureau, Parkstraat 38, 3581 PL Utrecht.

Inhoudsopgave

Veertien beginselen voor het volgen van de profeet. <i>Ezra Taft Benson</i>	1
Haar gebed leidde vader huiswaarts. <i>Deanne P. Smith</i>	9
De geschiedenis van een Nigeriaans lid. <i>Anthony Uzodimma Obinna</i>	10
„Zegen alstublieft de lerares van mijn kind”. <i>Gladys C. Farmer</i>	14
Wat te doen met tegenspoed? <i>Steve Dunn Hanson</i>	19
Op een eenvoudige wijze zendingswerk verrichten. <i>Dee V. Jacobs</i>	22
Een bisschop, een vader en een zeilboot. <i>David Hammond</i>	26
„Een licht op een berg”. <i>Victor L. Brown</i>	31
Een celestiaal zendeling. <i>John Jarvis</i>	34

Kinderster

Onweer op de prairie. <i>Dian Saderup</i>	1
Waar vader woont is mijn thuis. <i>Agnes Kempton</i>	4
Het verkeersstadje. <i>Barbara Horngren</i>	7

Op de omslag: foto's van de gemeente Aboh, de eerste gemeente van Nigeria.

Vooromslag: priesterschapdraggers (met ouderling James E. Faust) en ZHV-presidium.

Achteromslag: ZHV-vergadering en zangoefening in het jeugdwerk.

Jaarabonnement:

Fl. 21,60 storten op Citibank Amsterdam, rekeningnummer 266041434,

De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.

Bf. 330 storten op Citibank Antwerpen, rekeningnummer 570-0157-600-33,

De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.

USA en Canada (niet per luchtpost): \$ 10.00.

© 1981 by the Corporation of the President of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints.
All rights reserved.

Verlag Kirche Jesu Christi der Heiligen der Letzten Tage, Porthstraße 5-7,
D-6000 Frankfurt am Main 50.

Toespraak die op dinsdag, 26 februari 1980,
op de Brigham Young Universiteit gegeven is.

VEERTIEN BEGINSELEN VOOR HET VOLGEN VAN DE PROFEET

President Ezra Taft Benson
van het Quorum der Twaalf Apostelen

Mijn geliefde broeders en zusters, het is een voorrecht om vandaag in uw midden te zijn. U maakt deel uit van een uitverkoren jonge generatie - een generatie die wellicht getuige wordt van de wederkomst van de Heer.

De kerk groeit tegenwoordig niet alleen in aantal, zij groeit in getrouwheid en wat nog belangrijker is, onze jongere generatie toont meer getrouwheid dan de ouders. God heeft u bestemd voor het elfde uur - voor de grote en verschrikkelijke dag des Heren. Uw verantwoordelijkheid bestaat niet alleen uit het helpen zegevieren van Gods koninkrijk, maar ook uit het redden van uw eigen ziel en die van uw familieleden, en het eren van de beginselen van de geïnspireerde grondwet van de Verenigde Staten.

Om u te helpen de vuurproef die voor u ligt te doorstaan, geef ik u vandaag

enkele aanwijzingen voor het verkrijgen van een sleutel, die u, indien u hem bewaart, zal kronen met de glorie Gods en die u, ondanks de woede van de satan, als overwinnaar uit de strijd naar voren zal doen komen.

Binnenkort zullen wij de vijfentachtigste verjaardag van onze profeet gedenken. Als kerkleden zingen wij de lofzang: „Wij danken U, Heer, voor profeten” (HL 176). Dit is de voornaamste sleutel - volg de profeet - hier volgen veertien beginselen voor het volgen van een profeet, de president van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.

Ten eerste: De profeet is de enige mens die in alles namens de Heer kan spreken.

In de Leer en Verbonden, afdeling 132 vers 7 spreekt de Heer over de profeet - de president - en zegt:

„(er) is . . . slechts één op aarde, aan wie de macht en de sleutelen van dit priesterschap zijn verleend.”

In afdeling 21, de verzen 4-6, verklaart de Heer: „Daarom moet gij, Mijn kerk, acht geven op al zijn woorden en geboden, die hij U zal geven, zoals hij ze ontvangt, en in alle heiligheid voor mij wandelen;

Want gij moet zijn woord ontvangen in alle geduld en geloof, alsof het uit Mijn eigen mond kwam.

Want indien gij deze dingen doet, zullen de poorten der hel u niet overweldigen.”

Ten tweede: Een levende profeet is voor ons belangrijker dan de standaardwerken.

President Wilford Woodruff vertelde over een interessante gebeurtenis die plaatsvond ten tijde van de profeet Joseph Smith:

„Ik herinner mij een vergadering die ik in vroegere dagen in het stadje Kirtland bijwoonde. Tijdens die vergadering werden enkele dingen gezegd die hier vandaag ook aangehaald zijn betreffende de profeet en het geschreven woord Gods. Hetzelfde beginsel werd naar voren gebracht — echter niet zo uitgebreid als dat het hier gebeurde — toen een kerkelijke leider opstond en over dat onderwerp aldus sprak: ‚u heeft het woord van God, zoals het geschreven staat in de Bijbel, het Boek van Mormon en de Leer en Verbonden voor u; en u, die openbaringen ontvangt, dient deze openbaringen in overeenstemming te laten zijn met deze boeken, omdat hetgene wat in deze boeken staat, het woord van God is. Wij moeten ons hieraan houden.’

Toen hij uitgesproken was wendde broeder Joseph zich naar broeder Brigham Young en zei: ‚Broeder Brigham, ik

Joseph Smith

Brigham Young

verzoek u naar het podium te gaan en ons uw zienswijze betreffende de levende spreekbuizen en het geschreven woord van God mede te delen.’ Broeder Young ging naar het podium en nam de Bijbel, en legde die voor zich neer; het Boek van Mormon, en legde dat voor zich neer; en de Leer en Verbonden en legde die voor hem neer en zei: ‚Hier is het geschreven woord Gods met betrekking tot zijn werk vanaf het begin van de wereld tot de tijd waarin wij nu leven. en nu,’ sprak hij, ‚vergeleken met de levende spreekbuizen, betekenen deze boeken niets voor mij; deze boeken bevatten niet het woord Gods dat heden rechtstreeks tot ons wordt gesproken, zoals de woorden van de profeet of van een man die heden ten dage in deze generatie het heilige priesterschap draagt. Ik verkies de levende spreekbuizen boven al het geschrevene in de boeken.’ Dat was de weg die hij bewandelde. Toen hij uitgesproken was, sprak broeder Joseph tot de aanwezigen: ‚Broeder Brigham heeft u Gods woord meegedeeld, en hij heeft de waarheid gesproken.’” (*Conference Report* van oktober 1897, blz. 18, 19.)

Ten derde: Een levende profeet is voor ons van meer belang dan een dode profeet.

De openbaringen van God aan Adam

John Taylor

Wilford Woodruff

waren voor Noach zonder waarde bij de bouw van de ark. Noach had zijn eigen openbaringen nodig. Voor zover het ons betreft is de allerbelangrijkste profeet degene aan wie de Heer in onze dagen bekendmaakte wat Hij van ons verwacht. Daarom is het allerbelangrijkste wat wij kunnen doen, het lezen van de woorden van de profeet die tot ons komen door middel van *De Ster*. Ieder half jaar kunnen wij in *De Ster* uit de toespraken van de algemene conferentie lezen wat ons te doen staat.

Pas op voor degenen die de dode profeten willen uitspelen tegen de levenden, want de levende profeten hebben altijd de leiding.

Ten vierde: De profeet zal de kerk nooit misleiden.

President Wilford Woodruff heeft gezegd:

„Ik zeg Israël dat de Heer nimmer mij noch een ander die als president van de kerk optreedt, zal toestaan u te misleiden. Het ligt niet in het programma besloten. Het is niet Gods gedachten-gang.” (*The Discourses of Wilford Woodruff*, blz. 212, 213.)

President Marion G. Romney vertelde over een voorval dat hem was overkomen:

„Jaren geleden, toen ik bisschop was, sprak president Heber J. Grant in onze wijk. Na de vergadering bracht ik hem thuis. . . . Naast mij staande, sloeg hij een arm om mij heen en zei: ‚Mijn jongen, houd immer je ogen gericht op de president van de kerk en indien hij je ooit iets vertelt wat niet juist is, en je het toch doet, dan zal de Heer je daarvoor zegenen.‘ Hij voegde er met lachende ogen aan toe: ‚Je hoeft niet bezorgd te zijn. De Heer zal nimmer toestaan dat zijn spreekbuis de mensen zal misleiden.‘” (*Conference Report* van oktober 1960, blz. 78.)

Ten vijfde: Het is niet noodzakelijk dat de profeet enige gerichte wereldse opleiding heeft genoten of diploma’s bezit om op welk tijdstip dan ook over enig onderwerp of aangelegenheid te spreken.

Er zijn soms mensen die menen dat hun aardse kennis van een zeker onderwerp beter is dan de hemelse kennis die God zijn profeet over dat onderwerp verleent. Zij menen dat de profeet dezelfde wereldse kennis en bevoegdheden moet bezitten voor zij iets kunnen accepteren dat mogelijk in strijd is met hun wereldse kennis. Hoe geschoold was Joseph Smith? Toch gaf hij over allerhande zaken openbaringen. Tot nu toe hebben wij nog geen profeet gehad die het in enige studie tot doctor heeft gebracht. Wij moedigen het verkrijgen van wereldse kennis op veler gebied aan, maar bedenk, dat u zich, wanneer er ooit een conflict is tussen wereldse kennis en de woorden van de profeet, achter de profeet moet scharen, u zult gezegend worden en de tijd zal aantonen dat u de juiste beslissing hebt genomen.

Ten zesde: De profeet behoeft niet noodzakelijkerwijs te zeggen „Zo zegt de Heer” als hij ons Schriftuur geeft.

Er zijn mensen die redetwisten over woorden. Zij zeggen dat de profeet ons raad gegeven heeft, maar dat wij niet verplicht zijn die op te volgen, indien hij ons niet zegt dat het een gebod is. Maar de Heer zegt van de profeet: „Daarom moet gij, Mijn kerk, acht geven op al zijn woorden en geboden, die hij u zal geven” (LV 21:4).

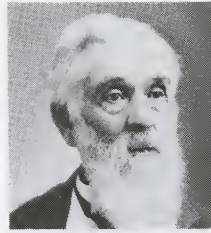
En sprekende over het aanvaarden van raad van de profeet in de Leer en Verbonden, afdeling 108:1; zegt de Heer:

„Voorwaar, aldus zegt de Here tot u, Mijn dienstknecht Lyman; Uw zonden zijn u vergeven, omdat gij Mijn stem hebt gehoorzaamd door deze morgen hierheen te komen om raad te ontvangen van hem, die Ik heb aangesteld.”

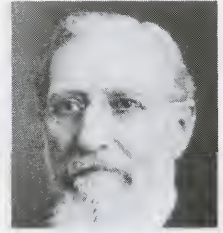
Brigham Young heeft gezegd: „Tot op heden heb ik geen toespraak gehouden en uitgezonden naar de mensenkinderen die zij niet als Schriftuur kunnen rekenen.” (*Journal of Discourses*, deel 13, blz. 95.)

Ten zevende: De profeet vertelt ons hetgeen wij nodig hebben en niet wat wij graag willen horen.

„Gij hebt tot ons harde dingen gezegd, harder dan wij kunnen verdragen,” klaagden de broers van Nephi. Maar Nephi sprak tot hen: „De schuldige (vindt) de waarheid hard, want ze snijdt hem door het hart” (1 Nephi 16:1,2). President Harold B. Lee heeft gezegd: „Het kan voorkomen dat u een uitspraak van een kerkelijke autoriteit niet kan waarderen. Zij kan in strijd zijn met

Lorenzo Snow

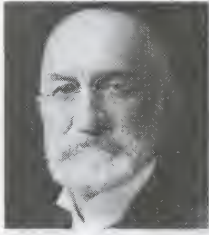
Joseph F. Smith

uw politiek standpunt of uw mening over sociale aspecten. Zij kan inbreuk maken op uw dagelijks leven. . . . Uw en onze bescherming hangt ervan af of wij deze wel dan niet volgen. . . . Laat ons oog gericht blijven op de president van de kerk.” (*Conference Report* van oktober 1970, blz. 152.) Maar de levende profeet brengt werkelijke beroering te weeg in de wereld. „Zelfs in de kerk,” heeft president Kimball gezegd, „zijn er velen geneigd de standbeelden van de profeten in het verleden te versieren, en de levende profeten te stenigen.” (*Instructor*, jaargang 95, blz. 257.)

Waarom? Omdat de levende profeet zich bezighoudt met wat wij heden ten dage dienen te weten, de wereld verkiest echter een dode profeet of één die zich met zijn eigen zaken bemoeit. Er zijn zogenaamde politieke experts die menen dat de profeet zich moet onthouden van politieke uitspraken. Andere zogenaamde autoriteiten op het gebied van de evolutieeler vinden dat de profeet dient te zwijgen over dit onderwerp. En zo gaat de lijst verder.

Hoe wij op de woorden van een levende profeet reageren, wanneer hij ons vertelt wat wij moeten weten, is een beproeving van ons geloof, ook al zouden wij dat liever niet horen.

President Romney heeft eens gezegd:

Heber J. Grant

George Albert Smith

„Het is gemakkelijk in dode profeten te geloven, maar het vergt meer om in levende profeten te geloven.” Toen heeft hij dit voorbeeld gegeven:

„Toen president Heber J. Grant nog leefde, zat ik eens in mijn kantoor aan de overkant van de straat en volgde de algemene conferentie. Een bejaarde man kwam naar mij toe en vroeg mij te spreken. Hij was erg van streek door iets wat op deze conferentie door enkele broeders en ook door mij was gezegd. Ik hoorde aan zijn manier van spreken dat hij een buitenlander was. Nadat ik hem gekalmeerd had, zodat hij kon luisteren, vroeg ik: ‚Waarom bent u naar Amerika gekomen?’ ‚Ik ben gekomen omdat een profeet van God mij gezegd had te komen.’ ‚Wie was die profeet?’ vroeg ik verder. ‚Wilford Woodruff.’ ‚Gelooft u dat Wilford Woodruff een profeet van God was?’ ‚Jazeker.’ ‚Gelooft u dat zijn opvolger, president Joseph F. Smith een profeet van God was?’ ‚Ja meneer.’ Toen kwan de beslissende vraag: ‚Gelooft u dat president Heber J. Grant een profeet van God is?’ Hij antwoordde: ‚Ik vind dat hij zijn mond moet houden over hulp aan bejaarden.’

Ik zeg u dat deze man op weg is om af te vallen. Hij stelt zijn kansen op het eeuwige leven in de waagschaal. Dat doet iedereen die de levende profeten van

God niet kan volgen.” (*Conference Report* van april 1953, blz. 125.)

Ten achtste: De profeet is niet gebonden door menselijke beperkingen.

Er zullen tijden zijn dat u moet kiezen tussen goddelijke openbaringen en menselijke redeneringen — tussen de profeet en de professor. Joseph Smith heeft eens gezegd:

„Wat God ook verlangt, is — ongeacht wat het is — juist, ook al wordt ons de reden pas lang na afloop van de gebeurtenis bekendgemaakt.” (*Scrapbook of Mormon Literature*, deel 2, blz. 173.)

Lijkt het verstandig om tegen een oogarts te zeggen dat hij een blinde moet genezen door speeksel met aarde te vermengen, er slijk van te maken en dit op de ogen van de man te smeren, en deze daarna op te dragen zich te wassen in een verontreinigende poel? Toch is dit precies de wijze waarop Jezus met een man gewerkt heeft, en hij is genezen (zie Johannes 9:6,7). Lijkt het verstandig om melaatsheid te genezen door iemand op te dragen zich zevenmaal in een bepaalde rivier te wassen, toch is dit precies de wijze die de profeet Elisa een melaatse aangeraden heeft en . . . hij is genezen. (Zie 2 Koningen 5.)

„Want mijn gedachten zijn niet uw gedachten en uw wegen zijn niet mijn wegen, luidt het woord des Heren. Want zoals de hemelen hoger zijn dan de aarde, zo zijn mijn wegen hoger dan uw wegen en mijn gedachten dan uw gedachten.” (Jesaja 55:8,9.)

Ten negende: De profeet kan over ieder onderwerp openbaring ontvangen, zowel in materiële als geestelijke zaken.

Brigham Young heeft gezegd:

„Sommige leidinggevende mannen wa-

ren er erg op tegen dat de profeet Joseph Smith zich met materiële zaken bemoeide. . . .

In een openbare vergadering van de heiligen, sprak ik: „Gij ouderlingen Israëls, . . . wil een van u de scheidslin aangeven tussen het geestelijke en materiële koninkrijk van God, opdat ik het mag begrijpen?” Niet één van hen was in staat dit te doen. . . . Ik tart elke man op aarde die tracht het pad dat een profeet van God dient te bewandelen, uit te stippelen en aan te geven hoe ver hij kan gaan in het voorschrijven van materiële of geestelijke zaken. Materiële en geestelijke zaken zijn onafscheidelijk aan elkaar verbonden, en zullen dit altijd blijven.” (*Journal of Discourses*, deel 10, blz. 363, 364.)

Ten tiende: De profeet mag zich inlaten met burgerlijke zaken.

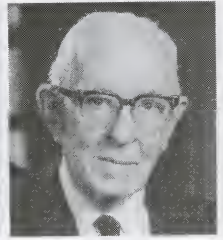
Als een volk rechtvaardig is, wil het dat de meest bekwame mensen het land regeren. In het Boek van Mormon was Alma zowel het hoofd van de kerk als van de regering. Joseph Smith was burgemeester van Nauvoo en Brigham Young was gouverneur van Utah. Jesaja was intensief betrokken bij het geven van advies op politiek gebied en over zijn woorden heeft de Heer gezegd: „Want groot zijn de woorden van Jesaja” (3 Nephi 23:1).

Ten elfde: De twee groepen die de meeste problemen hebben om de profeet te volgen, zijn de hooghartigen die geleerd zijn en de hooghartigen die rijk zijn.

De geleerden voelen wellicht dat de profeet alleen geïnspireerd is, wanneer hij het met hen eens is; is dat niet het geval, dan geeft de profeet alleen zijn

David O. McKay

Joseph Fielding Smith

eigen mening — spreekt hij als een mens. De rijken denken misschien dat zij de raad van een nederig profeet niet nodig hebben.

In het Boek van Mormon lezen wij: „O, wat is het plan van de boze listig! O, wat zijn de mensen lichtzinnig, onbestendig en dwaas! Wanneer zij geleerd zijn, denken zij, dat zij wijs zijn, en luisteren niet naar de raad Gods, want die slaan zij in de wind en denken het zelf wel te weten; daarom is hun wijsheid dwaasheid en hun van geen nut. En zij zullen omkomen.

Maar geleerd te zijn is goed, *indien* men naar de raad van God luistert.

En die klopt zal Hij opendoen; en de wijzen en geleerden en de rijken, die prat gaan op hun geleerdheid en hun wijsheid en hun rijkdom, zij zijn het, die Hij versmaadt, voor wie Hij niet opendoet, tenzij zij deze gebreken overwinnen, hun dwaasheid voor God belijden en zich diep voor Hem vernederen” (2 Nephi 9:28, 29, 42; cursivering toegevoegd).

Ten twaalfde: Het is niet noodzakelijk dat de profeet wereldse populariteit geniet.

Indien een profeet de waarheid openbaart, verdeelt dat de mensheid. De oprechten van hart slaan acht op zijn woorden, maar de onrechtvaardigen ne-

Harold B. Lee

Spencer W. Kimball

geren het bestaan van de profeet of bestrijden hem. Als de profeet de vinger legt op de zonden der wereld, wil de wereld hem óf de mond snoeren, óf doen alsof hij niet bestaat in plaats van zich van haar zonden te bekeren. Populariteit is nimmer een bewijs van waarachtigheid. Vele profeten zijn omgebracht of verstoten. Omdat de wederkomst des Heren naderbij komt mag men aannemen dat de wereldbevolking steeds goddelozer wordt en dat de profeet bij hen steeds minder populair zal zijn.

Ten dertiende: De profeet en zijn raadgevers vormen samen het Eerste Presidium — het hoogste quorum in de kerk.

In de Leer en Verbonden verwijst de Heer naar het Eerste Presidium als „de hoogste raad van de kerk” (107:80) en zegt: „Een ieder, die Mijn woord ontvangt, ontvangt Mij, en een ieder, die Mij ontvangt, ontvangt hen — het Eerste Presidium — die ik heb gezonden . . .” (112:20.)

Ten veertiende: De profeet en het presidium — de levende profeet en het Eerste Presidium — volg hen en wees gezegend, wijs hen af en kom om.

President Harold B. Lee verwijst naar de

volgende gebeurtenis uit de kerkgeschiedenis:

„Het verhaal gaat dat er in de eerste jaren van de kerk, in het bijzonder in Kirtland (Ohio), geloof ik, enige broeders van presiderende raden in het geheim bijeen kwamen om een plan te beramen om de profeet Joseph Smith zijn leiderschapspositie te ontnemen. Zij maakten een vergissing door Brigham Young uit te nodigen voor één van deze vergaderingen. Nadat hem ter ore was gekomen wat het doel van de vergadering was, berispte hij hen. hij zei onder andere: ‚U kunt de aanstelling als profeet van God niet tenietdoen, maar wel de draden verbreken die u met een profeet van God verbinden, en zodoende in de hel verzinken.’” (*Conference Report* van april 1963, blz. 81.)

Tijdens een algemene conferentie van de kerk heeft broeder Tanner eens gezegd: „De profeet heeft ons vrijdagmorgen duidelijk uiteengezet wat onze verantwoordelijkheden zijn . . .

Een man kwam naderhand naar mij toe en zei: „*Weet u, er zijn mensen in onze staat die denken de profeet te moeten volgen in alles wat zij redelijk vinden, maar als er iets is waarvan zij denken dat het niet juist is, en het niet aantrekkelijk voor hen is, dan wordt het iets anders.*” Hij vervolgde: „Zij worden hun eigen profeet, en bepalen zelf wat de Heer wel of niet van hen verlangt.”

Ik dacht erover na hoe waar dit is, en hoe belangrijk het is wanneer wij beginnen te kiezen, welke van de verbonden en welke van de geboden wij zullen nakomen en onderhouden. Wanneer wij besluiten enkele geboden niet te onderhouden of op te volgen, nemen we de wet des Heren in eigen hand en worden wij onze eigen profeet, en geloof mij, dan raken wij op

een zijspoor, want wij zijn voor onszelf valse profeten indien wij de profeet des Heren niet volgen. Nee, wij moeten nimmer onderscheid maken tussen deze geboden, nooit denken dat wij het ene wel en het andere niet behoeven te onderhouden.” (*De Ster* van juni 1967, blz. 147.)

„Schenkt aandacht aan het presidium en ontvangt hun onderricht,” heeft de profeet Joseph Smith gezegd. (*LbLvdpJS*, blz. 169.) Hier gaf Almon Babbitt geen gehoor aan en in de *Leer en Verbonden*, afdeling 124, vers 84, zegt de Heer:

„En betreffende Mijn dienstknecht Almon Babbitt zijn er vele dingen, waarmede ik niet tevreden ben; ziet, hij tracht zijn eigen raad op te dringen in plaats van de raad die Ik heb gegeven, namelijk die van het Presidentschap der Kerk. . . .”

Laat ons ter afsluiting deze sleutel, deze „veertien beginselen voor het volgen van een profeet” samenvatten, want onze zaligheid hangt ervan af.

1. De profeet is de enige mens die in alles namens de Heer kan spreken.
2. Een levende profeet is voor ons belangrijker dan de standaardwerken.
3. Een levende profeet is voor ons van meer belang dan een dode profeet.
4. De profeet zal de kerk nooit misleiden.
5. Het is niet noodzakelijk voor de profeet enige gerichte wereldse opleiding te hebben genoten of diploma's te bezitten om op welk tijdstip dan ook over enig onderwerp of aangelegenheid te spreken.

6. De profeet behoeft niet noodzakelijkerwijs te zeggen „Zo zegt de Heer,” als hij ons Schriftuur geeft.
7. De profeet vertelt ons hetgeen wij nodig hebben en niet wat wij graag willen horen.
8. De profeet is niet gebonden door menselijke beperkingen.
9. De profeet kan over ieder onderwerp openbaring ontvangen, zowel in materiële als geestelijke zaken.
10. De profeet mag zich inlaten met burgerlijke zaken.
11. De twee groepen die de meeste problemen hebben om de profeet te volgen, zijn de hooghartigen die geleerd zijn en de hooghartigen die rijk zijn.
12. Het is niet noodzakelijk dat een profeet wereldse populariteit geniet.
13. De profeet en zijn raadgevers vormen samen het Eerste Presidium — het hoogste quorum in de kerk.
14. De profeet en het presidium — de levende profeet en het Eerste Presidium — volg hen en wees gezegend, wijs hen af en kom om.

Ik getuig dat deze veertien beginselen om een profeet te volgen waar zijn. Als wij willen weten hoe onze relatie tot de Heer is, laten wij ons dan afvragen hoe goed onze relatie tot zijn aardse aanvoerder is, hoe nauw ons leven overeenkomt met de woorden van de gezalfde des Heren — de levende profeet — de president van de kerk, en met het Quorum van het Eerste Presidium. Het is mijn gebed dat God ons moge zegenen opdat wij zullen opzien naar de profeet en het Eerste Presidium in de kritische dagen die voor ons liggen. □

Haar gebed leidde vader huiswaarts

Deanne P. Smith

Op een zaterdagmiddag verlieten mijn vader en broer de boerderij om een lading hout op te halen. Vader droeg mijn jongere zusje en mij op om op de boerderij te letten en onze karweitjes op te knappen.

Hij zei me de koeien uit een lager gelegen weiland binnen te brengen, opdat hij ze zou kunnen melken bij zijn terugkomst. Ik had gedacht op mijn paard de koeien binnen te leiden, maar ik ontdekte dat het paard niet in de stal was, maar bij de koeien in het lagergelegen weiland graasde. Het enige andere paard was een groot zwart dier en mijn vader had mij verboden dat te berijden. Maar omdat ik lui was en niet bereid het hele stuk naar het weiland en terug te lopen, besloot ik

om voor „deze ene keer” het dier te berijden. Ik zadelde het, klom erop en trachtte Elaine achterop te beuren. Maar de Heer moet over haar gewaakt hebben, we slaagden er niet in het paard lang genoeg stil te laten staan om haar erop te laten klimmen.

Ik beloofde haar een ritje op mijn paard bij mijn terugkeer, en ging op weg om de koeien te halen. Tijdens de terugweg raakte mijn paard verward in draad, dat door de boeren gebruikt werd om hooi samen te binden, het raakte in paniek en wierp mij af.

Door de val was ik buiten bewustzijn geraakt en het volgende dat mij bijstond, was dat ik op het bed van mijn broer zat. Het was mij gelukt om dwars door weilanden en over verschillende hekken naar het huis terug te keren. Bloed stroomde uit een diepe wond op mijn hoofd over mijn gezicht en mijn linkerhand bleek achterwaarts tegen mijn arm aan gebogen. Ook zat ik onder de schaafwonden en sneden.

Terwijl ik langzamerhand besepte in welke positie ik mij bevond, kwam Elaine huilend binnen. Ik vroeg haar waar ze gezeten had en ze zei: „Ik heb onze Hemelse Vader gebeden en Hem gevraagd om vader te vertellen naar huis te komen, zodat hij je naar de dokter kan brengen.”

Mijn vader vertelde dat hij op het moment dat dit gebeurde, bezig was met het kappen van een stuk hout en plotseling voelde dat er thuis moeilijkheden waren. Hij stopte met zijn bezigheden en zei tegen mijn broer: „Laten wij naar huis gaan. Er is iets mis.” Hij arriveerde kort nadat ik bijgekomen was.

Ik ben altijd dankbaar gebleven voor mijn zusje en voor haar vertrouwen en nederig geloof. □

DE GESCHIEDENIS VAN EEN NIGERIAANS LID

Anthony Uzodimma Obinna

Geschreven met de brieven van Anthony Obinna als bron. Dit is de geschiedenis van hemzelf en zijn vrouw Fidelia Njoky Obinna, de eerste zwarte leden van de kerk in West-Afrika. Broeder Obinna werd de eerste gemeentepresident en zuster Obinna de ZHV-presidente van de eerste inheemse gemeente van de kerk die in zwart Afrika werd gesticht.

Uzodimma is de naam door mijn ouders aan mij gegeven; het betekent „de beste manier” of „waar de weg het beste is ofwel het meeste opbrengt, erkent niemand de leider, maar waar deze slecht is en er geen winst geboekt wordt, wordt de leider verdoemd en krijgt de schuld van alles.”

Ik ben geboren in 1928 te Umuelelem Enyiogugu in Aboh Mbaise, gebied in de staat Imo, Owerri, Nigeria. Ik heb mijn grootouders niet gekend, maar ik heb verhalen over hen en over hun levenswijze gehoord. De naam van mijn vader was Obinna Ogochukwu. *Obinna* betekent „één die zijn vader dierbaar is.” *Ugochukwu* is een woord uit de Ibo-taal en betekent „geschenk van God.” Mijn ouders en grootouders aanbaden afgoden. Ieder jaar beloofden zij hun goden dieren zoals geiten, schapen, kippen, vogels en vele andere dingen waaronder produkten van de boerderij ter bescherming van hun leven en dat van hun familie. Mijn vader had drie vrouwen, want het was in de Ibo-stam gebruikelijk

om zoveel vrouwen te trouwen als men kon onderhouden.

Hij was een invloedrijk man, een vredestichter, een vriend der waarheid, een plaatselijk rechter, en iemand die het verkeerde en leugens bestreed. Hij was boer en tevens handelman en zeer nederig van aard. Hij was de vader van vierentwintig kinderen, velen van hen stierven reeds op zeer jeugdige leeftijd. Er zijn nog elf zoons en vier dochters in leven en zij zorgden voor een groot aantal kleinkinderen.

In de primitieve tijden wezen onze mensen het onderwijs uit het Westen af en haatten iedereen die hen trachtte te bewegen hun kinderen naar school te sturen of naar de kerk te brengen. Zij waren altijd bang voor de blanken en durfden niet in hun nabijheid te komen. Zij wilden dat hun kinderen thuis bleven om het land te bewerken. Alleen zij die niets presteerden voor het gezin konden school of kerk bezoeken. Het was erg moeilijk om meisjes naar school te sturen, want het werk dat zij verrichtten verhoogde het gezinsinkomen.

Ik had geluk en hoe weinig wist ik van wat de Heer nog voor mij in petto had. Ik was het vijfde kind. Mijn ouders stuurden mij in 1937 naar school, nadat een Engelse bezoeker met mijn vader had gesproken en hij niet bij machte was geweest hem te verstaan. Nadat ik de lagere school in 1944 had doorlopen, brak er door de Tweede Wereldoorlog een slechte tijd aan. Het was moeilijk om aan werk te komen, daarom ging ik naar Jos in het noorden van Nigeria en sloot mij toe te leggen op een carrière als onderwijzer. Ik was toentertijd 17 jaar. Een katholiek priester moedigde mij aan om schriftelijke cursussen te gaan volgen van Wolsey Hall in Oxford. Ik had veel

belangstelling voor onderwerpen zoals Engels, aardrijkskunde, economie, geschiedenis, godsdienst en gezondheidsleer. Ik volgde de cursussen met veel succes.

In 1950 trouwde ik met mijn geliefde echtgenote Fidelia Njoku. Zij werd in 1930 geboren in Ibeku Okwuato in Aboh Mbaïse, en was de dochter van Nkoku Ugonabo en zijn vrouw Ekeoma. Beide ouders stierven toen zij nog heel jong was, als resultaat hiervan ontbrak haar de gelegenheid om onderwijs te ontvangen. Als wees met jongere broertjes en zusjes om voor te zorgen, hield zij zich bezig met kleine handel, die haar op vele kilometers afstand kleine markten deed bezoeken om zo in hun onderhoud te voorzien. Zij was bekeerd tot de katholieke kerk en was tot leidster van verschillende organisaties benoemd. Zij vertelde me dat God haar bij alles leidde, omdat zij een sterk geloof had en alles deed om de verleidingen van de duivel te weerstaan.

Tijdens onze eerste huwelijksjaren hadden wij — als gevolg van miskramen — een aantal moeilijkheden. Al onze hoop was op Gods bescherming en op het advies van onze dokter gevestigd. De tijden werden moeilijk en daarom werd ik handelaar, en mijn vrouw verzorgde de voorraad. Zij was eerlijk en verdiende het respect en bewondering van de mensen in onze omgeving, die haar beschouwden als een goede huisvrouw en een voorbeeld voor andere vrouwen. Zij voelde dat het haar plicht was om immer goed advies te geven aan mensen van alle rangen en standen, die haar aandacht nodig hadden, en de verantwoordelijkheid voor haar gezin kwam bij haar op de eerste plaats.

In 1952 begon ik te onderwijzen en ik

werkte hard om mijn studie af te ronden. Mijn vrouw was zo geduldig om mij in de gelegenheid te stellen vier jaar een lerarenopleiding te volgen. Ik wist niet dat God naast mijn nederige pogingen op onderwijsgebied werk voor mij had. In november 1965 kreeg ik een droom waarin ik werd bezocht door een lange man die een stok in zijn rechterhand hield. Hij vroeg mij of ik over Christian and Christiana uit *A Pilgrim's Progress* door John Bunyam, gelezen had. Ik vertelde hem dat ik het verhaal vergeten had, en hij droeg mij op het opnieuw te lezen. Na enkele maanden verscheen dezelfde persoon opnieuw aan mij en nam mij mee naar een bijzonder fraai gebouw en toonde mij alles wat zich daarin bevond. Deze persoon verscheen mij driemaal.

Gedurende de Nigeriaanse burgeroorlog waren wij gedwongen om in huis te blijven, ik pakte een oud nummer van de *Reader's Digest*, namelijk van september 1958. Ik sloeg het open op blz. 34 en zag een foto van hetzelfde fraaie gebouw waarin mij alles getoond was en ik herkende het onmiddellijk. Het onderwerp van het artikel was „The March of the Mormons”. Ik had het woord *mormonen* nog nooit eerder gehoord; ik begon het verhaal te lezen door de foto van het gebouw dat ik in mijn droom had gezien. Ik ontdekte dat het allemaal te maken had met De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.

Nadat ik het artikel gelezen had, kende ik geen rustig moment meer. Al mijn denken was gericht op mijn nieuwe ontdekking. Ik ging meteen naar mijn broers om het hun te vertellen. Zij waren bijzonder verbaasd toen zij het verhaal hoorden.

Tegen die tijd was er een blokkade in geheel Nigeria, waardoor ik niet naar het kerkelijk hoofdkantoor kon schrijven. Toen de blokkade in 1971 opgeheven werd, schreef ik een brief met het verzoek om informatie. Brochures, traktaties en een Boek van Mormon werden mij toegezonden, waaronder ook *Het getuigenis van Joseph Smith*, over de herstelling van het evangelie. In die tijd zat broeder LaMar S. Williams bij de afdeling zendingswerk en zijn instructies luiden dat zij op dat moment geen bevoegdheid hadden om de kerk in Nigeria te organiseren. Ik was bijzonder teleurgesteld, maar de Heilige Geest bewoog mij de correspondentie voort te zetten. In mijn dromen heb ik zendelingen van de kerk heel vaak kerkzaken zien bespreken.

Vervolgelingen, scheldpartijen en vele andere kwellingen kwamen op mijn weg. Ik werd op verschillende manieren vervolgd, maar hield mij doof. Ik wist dat ik de waarheid had gevonden en bedreigingen konden mij en de mijnen niet van gedachten doen veranderen. Wij bleven God verzoeken de deur voor ons te openen.

Ouderling W. Grant Bangerter beantwoordde een brief op dezelfde wijze — de kerk kon nog niet in Nigeria georganiseerd worden, hoewel de leiders wel het verlangen hadden om dit te doen. Op 9 oktober 1976 schreef ik aan ouderling Bangerter:

„Ik heb uw brief van 24 september in dank ontvangen. Ik heb ter harte genomen wat u daarin schrijft. Wij zijn niet op enigerlei wijze ontmoedigd en zullen voortgaan het geloof, hetwelk wij als waarheid bevonden hebben, te belijden. . . . Wij zijn optimistisch gestemd dat onze Heer Jezus Christus het voor de kerk mogelijk zal maken

om meer gerichte actie te ondernemen. Wij zijn er ons van bewust dat ons geloof beproefd wordt. Wij doen ons best om de waarheid onder zoveel mogelijk kinderen van onze Hemelse Vader in dit gedeelte van de wereld te vestigen.”

Broeder Williams zond ons een programma dat wij 's zondags konden volgen. Wij baden voortdurend, totdat op 21 november 1978 de kerk officieel geopend werd voor het zwarte ras (in Afrika) met de bevoegdheid om het priesterschap te dragen en de verordeningen daarvan te bedienen.

Er werden op bovengenoemde datum negentien leden gedoopt door de ouderlingen Rendell N. Mabey, Edwin Q. Cannon jr., en A. Bruce Knudsen. De gemeente Aboh werd georganiseerd met Anthony Obinna als president, zijn broers Francis en Raymond als raadgevers, en zijn vrouw Fidelia als ZHV-presidente. Toen president Obinna bezorgd vroeg of het wel paste dat zijn eigen familieleden deze roepingen vervulden, verzekerde ouderling Mabey hem dat zij door hun waardigheid gekozen waren en niet door hun verwantschap. De nieuwe gemeentepresident schreef prompt een jubelende brief naar het Eerste Presidium:

„Geliefde broeders,

Alle leden van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen in dit gedeelte van Nigeria vinden het prettig u, en alle heiligen der laatste dagen in de gehele wereld te danken omdat de deur voor het evangelie geopend is, om in zijn volheid onder ons volk te komen.

Wij zijn verheugd over de vele uren die u in de bovenkamers van de tempel doorbracht om de Heer te smeken of wij deel uit zouden kunnen maken van de kudde. Wij zeggen onze Hemelse Vader dank voor het beantwoorden van uw en onze gebeden

en de openbaring waardoor Hij de langbehoefde dag heeft bekendgemaakt en ons het heilig priesterschap heeft gegeven, met de macht deze uit te oefenen en iedere vreugde van de tempel te smaken. . . .

Er bestaat geen twijfel aan dat de kerk hier zal groeien en een machtig centrum voor de heiligen zal worden en vooruitgang aan de Nigerianen zal brengen, zoals overal in de wereld geschiedt.

Ik ben gezegend met een nederige en getrouwe vrouw en zeven fijne prachtige kinderen die allen lid zijn van de ware kerk op aarde. Mijn kinderen hebben allen een opleiding genoten. Mijn oudste dochter en mijn oudste zoon zijn bevoegde leerkrachten. Bonadventure heeft de vijfde klas van de middelbare school voltooid; Angella zit in de vierde, Stella Ego zit in de tweede en Anastasia in de eerste. De jongste telg gaat in september naar de middelbare school. Het belangrijkste waar wij thuis over spreken is „onze kerk”. Omdat Christus over zijn kerk waakt, komen er dagelijks leden bij, en ik getuig dat het ledenaantal in de toekomst zo talrijk zal zijn als de zandkorrels aan het strand. God is groot en brengt wonderen tot stand. Geen menselijke macht kan Gods werk in deze wereld weerstaan. □

„ZEGEN, ALSTUBLIEFT, DE LERARES VAN MIJN KIND”

Gladys C. Farmer

Na afloop van de eerste dag dat ik werkzaam was in het jeugdwerk, keerde ik diep teleurgesteld naar huis terug. . . . Mijn enige troost was de gekwelde uitdrukking op het gezicht van enkele andere leraressen. Wellicht hadden alle leerlingetjes er moeite mee om zo vlak na de vakantie weer in het gareel te lopen. De tweede week keerde ik totaal ontmoedigd naar huis terug. Niet één moment had ik de indruk dat ik de klas onder controle had. Mijn zelfgemaakte visuele hulpmiddelen hadden de ruwe behandeling niet overleefd, de jongens hadden op de stoelen gestaan en geprobeerd door het raam te klimmen, de meisjes hadden onderling — en met de jongens ruzie gemaakt.

Mijn eerste reactie was er meteen een punt achter te zetten, geen mens kan het opbrengen om elf maanden lang met deze achtjarigen geconfronteerd te worden. Maar ik was te trots om op te geven. Ik had al sinds ik volwassen werd les gegeven — in de zondagsschool, de Zustershulpvereniging, OOV, het seminarie en Engels op de universiteit — nog nooit was het geven van onderricht mij mislukt. Toen mijn bisschop mij vroeg deze opdracht te aanvaarden, zei hij: „Ik voel dat het onderwijzen in het jeugdwerk nieuwe mogelijkheden tot groei en ontwikkeling voor u mee zal brengen.” Welnu, het werd veel meer dan dat! Geen opdracht had mij nog ooit zo verneerd en gefrustreerd. Ik sliep die nacht zeer weinig, en was

de volgende morgen kortaf tegen mijn kinderen. Tenslotte deelde ik mijn zorgen met mijn echtgenoot. Hij luisterde welwillend en kwam met een zeer praktische oplossing: ik moest de ouders van de kinderen inlichten over de gedragsmoeilijkheden en de kinderen iedere week een rapport meegeven. Aanvankelijk wilde ik dit niet doen — opnieuw die trots — ik vond de schoolsfeer in

„Mijn bisschop zei: ‚Ik voel dat het onderwijzen in het jeugdwerk nieuwe mogelijkheden tot groei en ontwikkeling mee zal brengen.‘ Welnu, . . . geen opdracht had mij nog ooit zo vernederd en gefrustreerd.”

mijn klas niet zo erg, maar wel het toegeven van mijn tekortkomingen. Niettemin was ik wanhopig, maar terwijl ik enkele kaarten voor „het gedrag in de klas” kopieerde en op tactvolle wijze met iedere moeder sprak, realiseerde ik mij dat dit alles niet voldoende kon zijn.

Het nieuwtje van het rapportstelsel was er binnen een maand af, maar gedurende de tijd dat ze „gedwongen” stil moesten zijn, had ik de kans om mijn lessen te presente-

ren, mijn getuigenis te geven, een feestje voor de klas te organiseren, en een project voor dienstbetoon aan een weduwe op touw te zetten. Een jongen die voorheen nogal luidruchtig was zei tegen zijn buurman: „Hou toch eens op met plagen, als ik een goed rapport thuis breng, dan krijg ik wat lekkers van mijn moeder.”

De weken gingen voorbij, de ene keer ging het beter dan de andere, maar zo verschrikkelijk als de eerste twee weken was het niet meer. Ik ontdekte dat regelmatige afwisseling van spelletjes, wedstrijden, films en poppenkastverhaaltjes tijdens de les, bezoeken buiten de klas en geregeld een persoonlijk briefje aan de kinderen beslist hielpen. Halverwege het jaar hadden ze geleerd mij te respecteren, en wat nog belangrijker was, ik had geleerd om van ze te houden. Toen gebeurde er iets wat mij de hele situatie deed overpeinzen. Ik besteedde veel tijd aan mijn opdracht in het jeugdwerk, maar nog meer aan mijn eigen drie kleintjes, die nog niet naar school gingen. Ook zij waren een beproeving, een uitdaging, maar zij brachten ook vreugde. Het was goed om te merken dat onze vierjarige Sarah, die erg intelligent maar ook verlegen was, eindelijk van de speelklas begon te genieten. Ik was bijzonder dankbaar voor haar kleuterleidster die haar, om haar op haar gemak te stellen, extra aandacht en liefde had geschonken. Ik keek uit naar de dag dat Clark, onze tweeënehalfjarige zoon naar zijn zondagsschoolklas zou gaan

(die was vóór het aaneengesloten vergaderschema) en ik op zondagmorgen alleen met Rachel, onze eenjarige peuter, zou achterblijven.

Op een zondag kwam mijn echtgenoot uit de priesterschapsvergadering en maakte mij blij door mij te vertellen hoe enthousiast onze nieuwe huisonderwijzers zich toonden. Broeder Bowen had hem reeds gevraagd wanneer zij konden komen, welke uitdagingen ons gezin nodig had, en wat voor lessen wij hen aan de kinderen wilden laten geven. Je kunt wel zien dat hij een bisschop is geweest, dacht ik, hij begrijpt waar het in het huisonderwijs om gaat.

Ik probeerde de kinderen voor te bereiden door hun de naam van broeder Bowen, die sinds kort in onze wijk woonde te leren, en legde hun uit dat hij een bijzondere vriend was die bij ons thuis zou komen om ons te helpen met wat wij nodig hebben om goede leden van de kerk te zijn.

Maar zoals wel vaker voorkomt, kregen de kinderen de week daarop waterpokken. Sarah was er niet echt ziek van, maar ze was erg moe en snel geïrriteerd. Ze viel na het eten onmiddellijk in een zachte stoel in slaap en toen de bel ging, rende zij met haar broertje naar de deur, zij was echter nog maar half wakker. Toen zij plotseling geconfronteerd werd met broeder Bowen en zijn collega, die volkomen vreemden voor haar waren, rende ze huilend de kamer uit. Haar vader haastte zich om haar te troosten en liet het begroeten van de verbaasde bezo-

kers aan mij en de twee jongsten over.

„Zij lag lekker te slapen toen u belde,” verklaarde ik beschaamd.

„Ze is niet erg lekker. Dit is niet haar gebruikelijke gedrag.” Onze nieuwe huisonderwijzers waren die avond vriendelijk en begrijpend, maar ik had zo naar hun bezoek uitgekeken dat ik mij teleurgesteld voelde.

Ik sprak er niet met Sarah over tot vlak voor het volgende bezoek, ik vertelde haar toen dat onze huisonderwijzer zou voorgaan in het openingsgebed en dat hij ons opnieuw een bezoek zou brengen. Het werd donderdag en er werd precies om zeven uur gebeld. Deze keer renden Clark en Rachel naar de deur; Sarah bleef achter in de keuken.

„Jim, nodig ze uit om binnen te komen,” fluisterde ik tegen mijn echtgenoot. „Ik zal proberen om Sarah zo ver te krijgen.”

„Kom Sarah,” zei ik, „waarom laat je broeder Bowen en Patrick de vlieger niet zien die je in je speelklas gemaakt hebt?” Ik overhandigde haar de kleurrijke vlieger van het prikbord.

„Nee, dat wil ik niet,” zei ze, en legde hem neer.

„Ik blijf hier en ik ga kleuren.”

„Ga alsjeblieft mee naar de rest van de familie. Ja mag bij mij op schoot zitten.”

„Nee, dat wil ik niet.”

„Kom met mij mee,” hield ik aan, vriendelijk, maar beslist, pakte ik haar op en droeg haar naar de huiskamer waar inmiddels iedereen zat.

„Dag Sarah, hoe gaat het vanavond met je?” Broeder Bowen begroette haar vriendelijk en stak zijn hand uit. Zij draaide haar hoofd om en begroef het tegen mijn schouder. „Ik heb een speciale les voor Clark en jou,” ging broeder Bowen voort, terwijl hij op de grond ging zitten. „Kom eens bij mij zitten en vertel mij eens waar dit plaatje over gaat.” Nieuwsgierig loerde Sarah naar een grote plaat die hij uit een stapel trok en waarop de afbeelding stond van kinderen die eerbiedig waren. Ik liet mij snel op de vloer zakken, terwijl ik haar nog steeds op mijn schoot hield.

„Jongen en meisje,” sprak Clark.

„Dat is juist, jongeman,” zei broeder Bowen verheugd. „En wat zijn ze aan het doen?”

„Ze staan op hun hoofd,” antwoordde Sarah plagerig.

„Zij vouwen hun armen,” antwoordde Clark, terwijl hij zijn eigen armen over elkaar vouwde.

„Geweldig,” prees broeder Bowen.

„En waarom zijn ze zo rustig? In wiens huis zijn zij?”

„In het huis van de kerstman,” zei Sarah, terwijl ik bloosde omdat zij opzettelijk de verkeerde antwoorden gaf. Ze doet net als de jongens uit mijn jeugdwerkklas, dacht ik, die geven ook met opzet verkeerde antwoorden.

Aan het einde van de les over eerbied en na het gezinsgebed, haalde broeder Bowen een reep chocolade met

een strikje uit zijn zak. „Hier, Sarah, ik heb iets lekkers meegebracht dat je samen met je broertje en zusje kunt delen.”

Ik zag de verlangende blik in Sarahs ogen maar ze schudde het hoofd. „Geef dat maar aan Clark,” antwoordde ze, terwijl ze plezier had in het uitdagen, ook al wilde ze de reep hebben.

„Dank u,” liet Clark horen, terwijl hij zijn hand uitstreekte.

„Hij is pienter, hè?” merkte broeder Bowen op.

„Ja, dat zijn ze allemaal,” verklaarde ik verdedigend. Toen de huisonderwijzers vertrokken waren en Jim de kinderen meenam naar de keuken om de reep te verdelen, keek ik met tranen in mijn ogen naar de gesloten deur. „O, God, laat hem haar toch niet opgeven,” bad ik in stilte. „Ik weet hoe onbeschaamd zij zich gedroeg, maar ze kan ook zo lief en gewillig zijn. Help hem, alstublieft, om lief en geduldig tegen haar te zijn.”

Plotseling stonden mij de zes ondeugende gezichtjes voor de geest die de jeugdwerkkinderen mij de eerste vier weken hadden laten zien. „Ach hemel,” realiseerde ik mij in een plotseling besef van mijn rentmeesterschap. „Hoeveel van *hun* moeders hebben afgelopen september niet datzelfde gebed uitgesproken?”

Sindsdien ben ik niet afgeweken van mijn besluit om geduldig en creatief te zijn voor degenen die ik lesgeef. □

Zendingswerk

Medio maart is de ring Den Haag begonnen met een serie zendingshaardvuuravonden, waarbij in alle wijken en gemeenten twee avonden georganiseerd worden met tussen de twee avonden ongeveer zes weken tijd. De eerste avond streeft er naar initiatief en motivatie m.b.t. zendingswerk aan te kweken, de tweede dient ter evaluatie van wat bereikt is sinds de eerste avond.

Deze haardvuuravonden worden gepresenteerd door Peter Navarro uit Den Haag en Merryn Jongkees uit Leiden.

Bij het ter perse gaan van dit nummer is de "1e ronde" zo goed als voltooid, en volgt hieronder een samenvatting van de inhoud:

De presentatie verloopt in vier gedeeltes, te beginnen met een korte, humoristische sketch. M. J. is een ontmoedigd kerklid dat er maar niet in slaagt anderen in contact met het evangelie te brengen. P. N. probeert als M. J.'s "inspiratie-engeltje" moed

in te fluisteren, hetgeen echter niet lukt wegens M. J.'s "doofheid".

Totdat er groffer geschut gebruikt wordt en M. J. met zijn neus op een tekst uit het Boek van Mormon (Alma 32:40,41) gedrukt wordt. Als de betekenis van deze verzen echter niet doordringen, ziet P. N. zich genoodzaakt zichtbaar te worden.

Na zichzelf te hebben voorgesteld komt hij meteen ter zake: M. J.'s zendingspogingen zijn goed bedoeld, maar spelen zich echter nog op een te laag niveau af. Ter illustratie verzoekt P.N. M.J. een klein trapje te beklimmen. M. J. is verbluft: vanaf dit hogere niveau beziet hij zijn vrienden en kennissen plotseling als kinderen van God zoals hij, en *hij* moet ze het evangelie geven; eigenlijk zoeken die mensen er naar, maar ze weten het vaak zelf nog niet. M. J. krijgt een hulpmiddel aangeboden: de bril van geloof. Ter verduidelijking vertelt P. N. een gelijkenis van een baby-adelaar, die door een boer gevonden werd en als kip opge-

voed en behandeld werd. De adelaar was dan ook echt een kip, totdat een vogelkenner het dier duidelijk maakte wat zijn potentie was: hij behoorde in de lucht en niet op het land. De moraal is duidelijk: zodra wij onze potentie (ten volle) beseffen, verheffen wij ons uit onze huidige sfeer. Dit was het doel van de bril. Hierdoor kon M. J. zien wat met de hulp van zijn Hemelse Vader mogelijk was. Het effect van het opzetten was wederom verbluffend: M. J. zag de geest des Heren met hemzelf en onder zijn vrienden werken, en zag zelfs het resultaat: bekering van een gezin! Zodra de bril werd afgezet verdween dat beeld, en M. J. kreeg ook de opdracht deze bril op te houden, altijd!

P. N. stelde dan als slotconclusie van zijn betoog: De vruchten van het woord was bekering van zijn kennissen, dit beeld moest hij altijd voor ogen blijven houden m.b.v. zijn bril van geloof, tevens constant de Heer's zegen over hem en zijn vrienden vragen en dan ook daar naar *handelen*. Hier komt weer één van M. J.'s problemen naar voren: hij durft niet goed zijn vrienden te benaderen. P. N. biedt wederom uitkomst door hem een paar "stoute schoenen" te geven: deze zouden hem helpen initiatief

te nemen in zendingswerk. M. J.'s laatste vraag: "Wat is "het woord" nu precies?" Waarop de film "Ga uit in de gehele wereld" vertoond werd.

Hierna kregen de aanwezigen enkele minuten om voor zichzelf hun mogelijkheden voor zendingswerk te inventariseren.

Waarna M. Jongkees een kort slotwoord sprak, waarin naast aanmoediging het besprokene in praktijk te brengen, ook een opvallende uitspraak van president Kimball naar voren kwam, nl. "dat de kerk van de Heer op de rand staat van een geestelijke ervaring". Werken met visie en geloof zoals naar voren was gebracht is waarlijk die geestelijke ervaring.

Algemene slotconclusie was dat wij nu op kleine schaal moeten beginnen die kleine daden van christelijk dienstbetoon in onze omgeving te verrichten waaruit zeer zeker grote zegeningen zullen voortvloeien.

Deze haardvuurvonden zijn bijzonder geschikt om het zendingswerk onder de leden nieuw leven in te blazen, en wij zien dan ook met spanning (en veel geloof) uit naar de resultaten van onze hernieuwde inspanning.

Zijn laatste dag op zending

Genadeloos werd elder de Jong door het doordringende geluid van zijn wekker weer tot de wereld van de levenden gebracht. Het is 12 februari 1980, voor elder de Jong is het D-day (Departure-day, dag van vertrek.) Ondanks zijnslaapdrunkenheid moet hij glimlachen om zichzelf terwijl hij zijn weg door het donker naar de badkamer vindt: bijna zendeling-af en nog steeds slaapt hij zich om 05.30 uur uit zijn bed, een uur eerder dan voorgeschreven. Hij is lang niet altijd zo gedisciplineerd geweest, maar na 5 maanden met zijn vorige companion, die voor elder de Jong hét voorbeeld van zelfdiscipline was, was het een ijzeren gewoonte geworden. "De macht der gewoonte heeft ook z'n goede kanten", denkt hij, hoewel hij vaak genoeg heel wat had willen geven voor toestemming van zijn geweten om nog even te blijven liggen. Veel zendingen vonden dat vroege opstaan maar overdreven. Elder de Jong niet; met het aanbevolen schema kwam hij tijd tekort, dus stond hij vroeger op, klaar uit, wat een ander deed was zijn zaak. Na zijn bad was het tijd voor "ijzeren gewoonte no. 2": Schriftstudie.

Zo lang als hij lid was van de kerk (en dat was sinds zijn achtste jaar) had hij geloofd dat de Schriften waar waren. Of laten we zeggen, hij had geen reden niet te geloven dat ze waar waren. Maar echt studeren in de Schriften was een moeilijke zaak vóór zijn zending, gewoon gebrek aan belangstelling, ziet hij nu.

Maar al naar gelang zijn zending vorderde, leek het alsof er een nieuwe wereld voor hem openging. Hij ging teksten vergelijken met andere die hij eerder gelezen had en er ging op het laatst geen dag voorbij dat hij zich niet verwonderde over de verborgen wijsheden en waarheden, waar hij vroeger gewoon overheen had gelezen.

Terwijl hij z'n pen en kleurpotlood pakt, dwalen zijn gedachten terug naar de momenten dat hij zo geraakt was door een schrijftuurplaats, dat hij wel op z'n knieën moest gaan om zijn Hemelse Vader zijn dankbaarheid te betuigen voor het geleerde, en uiting te

geven aan zijn grote verlangen Hem te dienen en te leren kennen. De geest van dat soort momenten betekende erg veel voor hem en waren kostbare herinneringen, en wat was hij dankbaar dat hij de inzet had gehad om de Heer te zoeken en Hem ook te laten weten dat hij dicht bij Hem wilde zijn.

"Het is een soort sneeuwbaaleffect", concludeert hij, "een bron van levend water dat opwelt tot het eeuwige leven". "En het is zo eenvoudig, gewoon consequent elke dag doen"! "En misschien daarom juist zo moeilijk".

Het is bijna 09.30 uur, en elder de Jong maakt zich klaar om er voor de laatste keer op uit te gaan. Weer glimlacht hij: "Zo'n klein iets, zorgen dat je om 09.30 uur klaar bent om te beginnen, niet 5 of 10 minuten later. Stiptheid geeft inderdaad voldoening en zelfvertrouwen".

In elder de Jong's zendingsgebied was er erg veel tijd voor de zendingen om langs de deuren te gaan, en hoewel het nooit zijn meest geliefde bezigheid was geweest, had hij het toch wel altijd gedaan. En vooral de laatste maanden was hij gaan inzien dat zelfs bij langs de deuren gaan je zelf een groot deel van je succes (daarbij) in eigen hand hebt. Hij had, in waarschijnlijk beperkte mate, de kracht, of liever gezegd macht, ondervonden van strikte gehoorzaamheid aan de geboden gekoppeld aan een flinke dosis positief denken en doelbewust streven.

Vandaar dat hij en zijn companion zo'n beetje elke week het hoogste aantal discussies voerden. Hij wist gewoon dat de Heer hem zou zegenen al naar gelang zijn inzet en verlangen. Hij had het keer op keer zien werken en was, ondanks tegenslagen en keren dat het niet lukte, gewoon doorgegaan.

Het zou zo gemakkelijk geweest zijn om de laatste dagen, en vooral vandaag, het "wat rustiger aan te doen". In een kwestie van een paar uur zou hij in het vliegtuig zitten, en het zou allemaal afgelopen zijn. Maar

het lag gewoon niet meer in zijn aard zoiets te doen. Hij redeneert: "Stel dat Christus het de laatste dagen van zijn aardse zending rustig aan had gedaan, welke belangrijke zaken zouden niet ongezegd en ongedaan gebleven zijn"? Nee, om twee uur moest elder de Jong zich op het hoofd-

kantoor melden voor z'n laatste interview met de zendingpresident, en van daar door naar het vliegveld. En tot dat moment bleef voor hem gelden, zoals het zijn gehele leven verder zou blijven gelden: "Zoekt, en gij zult vinden, klopt, en u zal worden opengegaan."

Nieuwe tempelpresident in Zwitserland

Stanley D. Rees, lid van de 49ste wijk Bountiful, ring Bountiful Utah Mueller Park, is geroepen als president van de tempel in Zwitserland.

Zijn vrouw Helen Gaddie Rees, zal dienen als tempelmatron.

President Rees, 68 jaar, is geboren in Salt Lake City. Hij bezocht de Brigham Young University en behaalde zijn graad op de University of Utah. Hij is vele jaren werkzaam geweest bij de omroep en in de elektrotechniek in het gebied Salt Lake. Hij heeft gediend als zendingspresident, bisschop, hoge raadslid en als raadgever in het presidium van het trainingscentrum voor zendingen in Salt Lake.

Zuster Rees is geboren in Blackfoot, Idaho, bezocht de University of Utah en is actief geweest in zaken betreffende communicatie. Zij heeft gediend als lerares en andere functies van de Jonge Vrouwen, Jeugdwerk en Zustershulpvereniging. Momenteel is zij gastvrouw op het hoofdkantoor van de kerk.

President en zuster Rees zijn ouders van vijf kinderen.

President en zuster Rees

Jennie rilde en trok de lappendeken nog wat steviger om zich heen. Ze kroop dicht tegen Susan aan. De wind blies stevig over de prairie, en deed het witte zeil van de huifkar

heen en weer slaan. Bang vroeg ze zich af of de huifkar de loeiende storm zou kunnen weerstaan. Papa had verteld dat de huifkar tijdens de lange reis naar het Grote Zoutmeer

ONWEER OP DE PRAIRIE

Dian Saderup

hun huis zou zijn. *Maar stel je nu eens voor dat de wind deze huifkar vernielt*, dacht ze, *hoe komen Susan, Sarah onze baby, mama en papa en ik dan in de vallei?*

Hoewel de huifkar koud en ongemakkelijk was, bood ze een goede bescherming tegen stormen, en was ze groot genoeg om de spullen te vervoeren die hun gezin nodig zou hebben om een nieuw huis in Salt Lake City te bouwen. Naast papa's gereedschap, was er een zwaar ijzeren mes voor de ploeg. Mama had ook veel ingepakt. Haar prachtige borden waren zorgvuldig tussen het bedde- en linnengoed ingepakt om ze te beschermen, zodat ze niet zouden breken door het schudden van de wagen terwijl deze krakend en schokkend het land doorkruiste. Ze had ook een naaidoos met een schaar, draad en naalden ingepakt. En bij het graan en groentenzaad waren pakjes bloemzaden verpakt. Prachtige bloeiende bloemen zouden ertoe bijdragen om van hun nieuwe huis een thuis te maken. Er was geen plaats voor de meubelen, zodat mama's geliefde beeldhouwde kaptafel verkocht moest worden, net zoals papa's ladenkast en het ledikant van Susan. Jennie herinnerde zich hun fijne huis in Nauvoo. Het was moeilijk geweest alles te verlaten, maar ze werden er door wrede mannen toe gedwongen. Papa had haar beloofd dat zij eens een nieuw huis in de Rocky Mountains zouden hebben, waar ze allen veilig en gelukkig zouden zijn.

Nu rommelde de donder luid over de prairie en de wind huilde door de nacht. Jennie verborg haar hoofd in haar kussen en wenste maar dat de dagen van geluk en veiligheid weldra zouden komen.

„Zuster Quigley! Zuster Quigley!” De stem van broeder Olenslager klonk dringend. Het flikkerende licht van zijn lantaarn werd zichtbaar door het dek van de huifkar. „Bent u wakker? U moet komen, onze baby komt!”

„Ja, broeder Olenslager, ik ben wakker en ik kom meteen.”

Jennie hoorde hoe mama zich snel in de donkere koude wagen aankleedde. Vannacht was papa niet thuis, want hij was aan de beurt om het vee te bewaken. Jennie besefte eensklaps dat zij alleen in de donkere huifkar zou achterblijven met Susan van vier en baby Sarah.

„Mama,” fluisterde ze.

„Jennie, ik moet zuster Olenslager gaan helpen. Wil je, alsjeblieft, op de kleintjes passen als ze wakker worden?”

„Ja, mama.” Jennie's keel was droog en ze kon bijna niet spreken. Ze wilde wel uitroepen: „Ga niet mama, ik ben zo bang!”

„Als ik tegen de morgen niet terug ben, Jennie, moet je het ontbijt klaarmaken en de huifkar in gereedheid brengen om verder te trekken zodra het licht wordt. De morgenbel luidt, wanneer het tijd is om wakker te worden.” Toen glipte mama uit de huifkar en verdween de regenachtige nacht in, op weg naar zuster Olenslager.

BOEM! Een donderslag recht boven hun hoofd kliefde door de lucht, en haalde Susan uit haar slaap. „Mama!” huilde ze.

„Ze is er niet, Susan,” legde Jennie uit, terwijl ze haar bange zuster probeerde te sussen. „Ze is zuster Olenslager gaan helpen met haar baby.”

„Ik wil mama,” begon Susan te huilen. „Ik ben bang.”

Jennie kuste haar jongere zusje en zei zacht: „Wees maar niet bang, hoor. Alles zal echt wel goed komen. Ik ben bij je. De storm heeft je alleen maar wakker gemaakt! Ga nu maar weer slapen.”

Jennie hield het trillende meisje in haar armen; ze verborg haar eigen vrees. Onverwacht rolden haar tranen over haar wangen in Susans blonde haar. *O, als papa er maar was!*, wenste ze. *Hij lacht altijd om de storm.* Jennie geloofde dat papa's uitbundige lach luider zou zijn dan de donder en dat zijn gespierde armen sterker zouden zijn dan de wind.

„Ssst . . . ” fluisterde Jennie. „Stil zijn, Susan.” Maar het kleintje dat rilde onder de lappendeken, was niet gemakkelijk stil te krijgen. Haar snikken wekten al gauw Sarah, de baby, en die begon te jengelen.

Al die tijd werd de storm heviger, terwijl de regen onafgebroken tegen het dekzeil kletterde. Het weerlichtte, helder en wit, en de donder knalde en echode door de lucht. Een koud gevoel van angst scheen zich in de maag van Jennie samen te bundelen. Zij kon er niet langer toe komen

tegen haar zusjes te spreken en hen te troosten. Mama had haar opgedragen op de kleintjes te passen, maar ze was zelf zo bang. *O, wat moet ik doen?* vroeg ze zich angstig af.

Plotsklaps herinnerde Jennie zich iets dat papa haar verteld had voor zij hun huis in Nauvoo hadden verlaten. Hij zei dat er momenten in haar leven zouden zijn, wanneer zij alleen of bang zou zijn en dat zij tijdens die momenten misschien iets zou moeten doen, waarvan zij het gevoel zou hebben dat zij dat niet alleen af kon. Zelfs al zouden mama en hij niet bij haar zijn, zou ze toch nooit alleen hoeven te zijn. Hij legde haar uit dat de Hemelse Vader haar graag zou helpen bij de moeilijkheden. Hij wilde haar graag troosten als ze bang was. Het enige dat ze moest doen was bidden en om zijn hulp vragen, en dan zouden haar gebeden beantwoord worden.

Haar angst bedwingend, ging Jennie rechtop zitten en toen knielde ze naast haar twee zusjes. Toen bad ze met haar hele hart of de Hemelse Vader haar, Susan en Sarah wilde zegenen en tijdens de storm met hen wilde zijn. Nadat zij klaar was met bidden, kroop ze weer onder de dekens.

Weldra sliepen Susan en Sarah weer lekker. Toen ze zo naast hen lag, voelde Jennie de vrees uit haar hart verdwijnen en vervangen worden door een warm en rustig gevoel. En vermoeid door het luisteren naar het onweer, viel ook zij in een vredige slaap. □

WAAR VADER WOONT IS MIJN THUIS

Agnes Kempton

Greetje gooide een handvol kruimels naar de eenden die ongeduldig op hun ontbijt zaten te wachten. Maar vandaag had zij haar gedachten er niet bij. Het leek wel of het schip dat haar vader bestuurde nog nooit zo langzaam door het kanaal gevaren was.

Haar vader draaide zich om en lachte haar toe. „Nog een beetje geduld, Greetje. Het duurt niet lang meer voor je je neefje en nichtje weer ziet. We zijn er bijna.”

Zijn dochter knikte en zei:

„Ja, Annie is jarig en we zijn er sinds de verjaardag van Hans niet meer geweest. Ik wil graag weten wat ze al die tijd gedaan hebben.”

Papa's gezicht zag er plotseling een beetje verdrietig uit. „Het zou prettig zijn als je de kans had om wat meer met kinderen van je eigen leeftijd op te trekken. Ik wilde maar

dat ik er iets op kon vinden, maar het is onmogelijk om ergens een huis te krijgen, dus moeten we op de boot blijven wonen.”

„Dat is niks erg, papa,” antwoordde Greetje. „Ik weet heus wel dat uw werk om groenten en kaas van de boerderijen naar de markt in Amsterdam te vervoeren, belangrijk is. Bovendien mag niet ieder meisje op een boot wonen.”

Het zou beslist niet helpen, dacht ze, om papa bezorgd te maken omdat ik vaak zo alleen ben en omdat de dagen soms lang duren zonder een vriendje of vriendinnetje om mij heen waarmee ik kan praten of lachen. Maar Greetje had nu geen tijd om erover na te denken. Ze kon oom Lodewijk, Annie en Hans al op de kade zien zwaaien!

Een paar minuten later omhelsde ze opgewonden haar neefje en nichtje. „Wat fijn om jullie te zien!” riep ze uit.

„Dit is het mooiste verjaarscadeautje dat ik kan krijgen,” verklaarde Annie. „Ik heb je zo lang niet gezien!”

Hans had beslist niet gelukkiger kunnen kijken, als hij zelf jarig was geweest. „Kom, gauw naar huis,” drong hij aan. „Wij hebben een verrassing voor je Greetje.”

Oom Lodewijk en Greetjes vader waren zo druk in gesprek dat zij er geen erg in hadden dat de kinderen over de zandweg gingen rennen. Het was niet zo ver naar het grote gele huis bovenop het duin. Tante Hilde stond in de deuropening te wachten. Ze veegde het meel met haar rood-

bonte schort van haar armen af voor zij Greetje stevig pakte. „Wij hebben hier een lange tijd naar uitgekeken,” zei ze. „Wat fijn dat je weer bij ons bent, Greetje.”

Er kwam plotseling een prop in Greetjes keel zodat ze bijna niet kon spreken. Ze vroeg zich dikwijls af of haar neefje en nichtje wel begrepen hoeveel geluk zij hadden dat zij een vader én een moeder hadden. Ze vroeg zich ook af of zij dit grote fijne huis, waarin zij woonden, wel echt op prijs stelden.

Haar tante was net aan het poffertjes bakken, en ze gaf er elk kind vast een. Ze waren nog heet en dik bedekt met boter en suiker.

„Ga nu maar buiten spelen,” zei tante Hilda, „dan kunnen papa en ik praten.”

„Waar is de verrassing die jullie wilden laten zien?” vroeg Greetje.

Hans en Annie namen Greetje snel mee naar de zijkant van de tuin.

„Kijk, daar,” zei Hans.

Greetje zag een prachtig tuintje vol tulpenbedden. „Ik heb de bollen geplant en Hans heeft het smalle paadje en het vijvertje gemaakt!” riep Annie opgewonden. „Hij heeft het molentje ook gemaakt!”

„Het is een prachtige tuin!” bevestigde Greetje. „Wat moet het leuk zijn om hier samen aan te werken.” Toen de kinderen in huis terugkeerden, zaten hun ouders rond de keukentafel.

Oom Lodewijk schraapte zijn keel. „Greetje, zou jij deze winter bij ons willen blijven zodat je met je neefje en nichtje op het dorp naar school

kunt gaan? Je vader vindt dat je de leeftijd bereikt hebt, waarop je een wat vastere woonplaats moet hebben, dan hij je geven kan.”

Greetjes vader knikte en zei: „Ik heb hier al een tijdje over nagedacht, meiske, maar ik wilde eerst weten of je oom en tante het goed zouden vinden.”

„Greetje,” riep Annie, „wat geweldig!”

„Dan kunnen we iedere dag samen zijn,” lachte Hans.

Greetje kreeg een blij gevoel van binnen. Dit was een droom die werkelijkheid geworden was.

Toen merkte ze dat ze naar haar vader keek. Plotseling besepte ze dat ze hem niet alleen kon laten. En ze wist opeens dat er, ook al lachte hij nu, grote droefheid in zijn hart was. Hij zal erg eenzaam zijn zonder mij, dacht ze.

Greetje liep naar haar vader, legde haar hand in de zijne en zei tegen oom Lodewijk: „Ik vind het fijn dat ik uitgenodigd ben om bij u te blijven, maar ik behoor niet echt bij uw gezin.” Haar stem klonk zachter toen ze zich tot haar vader wendde. „Wij zijn een gezin, papa — u en ik — en ik wil het zo houden.”

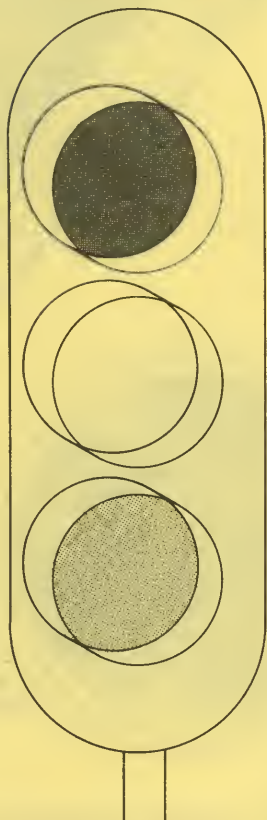
Haar vader keek haar verheugd maar verbaasd aan. „Maar ik dacht dat je dit graag zou willen, Greetje. Ik wil dat je gelukkig bent.”

„Ik ben gelukkig,” antwoordde Greetje. „Het is lief van oom Lodewijk om mij uit te nodigen om hier te blijven, maar ik wil bij u zijn. Ik ben gelukkig, papa — gelukkig omdat ik uw dochter ben.” □

Het verkeersstadje

Barbara Horngren

In Helsinki kunnen de kinderen van de kleuterschool tot hun dertiende een „rijbewijs” krijgen. Natuurlijk mogen ze hiermee niet op echte wegen rijden, maar wel in de straten van het verkeersstadje voor kinderen. In dit stadje worden dezelfde wetten toegepast die voor de wegen van het land gelden.

Het verkeersstadje voor kinderen is in 1958 opgericht. Het bestaat uit miniaturstraten en heeft een totale oppervlakte ter grootte van een

voetbalveld. Deze zijn ontworpen in de vorm van een acht, er zijn kruisingen, oversteekplaatsen, verkeerslichten, en één belangrijk kruispunt. Er zijn politieagenten om de constante stroom van voetgangers, fietsers en trapauto's te leiden.

De auto's zijn beschikbaar gesteld door vrijgeveige firma's en door Talja, de organisatie die zich in Finland met de verkeersveiligheid bezighoudt. De stad Helsinki stelde het stuk land en opslagruimte beschikbaar en legde de wegen aan.

Het verkeersstadje kan dagelijks 700 à 800 kinderen herbergen. Er wordt tijdens het schooljaar — van september tot mei — van 10 uur 's morgens tot 4 uur 's middags les gegeven. Gedurende de zomervakantie kunnen kinderen komen om het rijden te oefenen. De instructeurs zijn jonge politieagenten die hiervoor een speciale opleiding hebben genoten. De kinderen mogen alleen rijden indien ze de vragen over verkeerssituaties goed kunnen beantwoorden. Dan krijgt ieder kind per keer 45 minuten om te rijden. De totale rijervaring moet tenminste 2 uur bedragen voor de jongere zijn rijbewijs in ontvangst kan nemen.

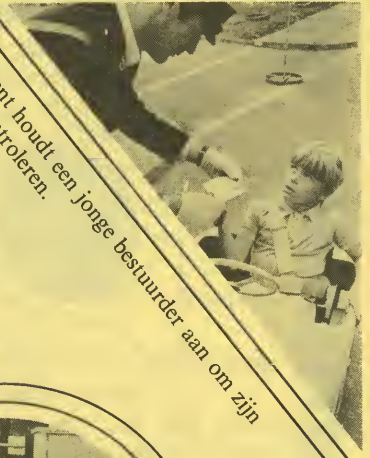
De oudere meisjes en jongens kunnen assistent-politieman worden en helpen om het verkeer in het verkeersstadje te regelen.

De verkeersschool in Helsinki heeft zo's succes, dat er meer scholen in het land zijn geopend en dat er nog andere in een voorbereidende fase verkeren. □

Een agent laat zien hoe auto's kunnen botsen als verkeersregels overtreden worden.

Een politieagent houdt een jonge bestuurder aan om zijn „rijbewijs” te controleren.

Een politieagent houdt een bestuurder aan om hem te herinneren aan de rechten van de voetgangers.

Foto's ter beschikking gesteld door de Finse toeristenorganisatie.

Een agent let op of de handen uitgestoken worden.

Een kind stopt voor een verkeerslicht.

Negen tempels gepland op vijf continenten

Door het Eerste Presidium werden de plannen bekendgemaakt voor de bouw van negen nieuwe tempels in de Verenigde Staten, Latijns-Amerika, Azië, Afrika en Europa.

Als deze gereed zijn, zullen zij het totaal aantal tempels in de wereld brengen op zevenendertig. Het besluit om eenentwintig van deze te bouwen is tot stand gekomen gedurende de bediening van president Spencer W. Kimball, leider van de kerk voor nu al zo'n zeven jaar.

President Kimball zei dat de nieuwe tempels gebouwd zullen worden in Chicago, Dallas, Guatemala City, Lima, Frankfurt, Stockholm, Seoul, Manila en Johannesburg.

De plannen voor de tempels werden vanmorgen aangekondigd op een persconferentie op Temple Square te Salt Lake City, het plein van de grootste, bekendste en een van de oudste tempels van de kerk.

De tempels in Chicago en Dallas zullen elk ongeveer een oppervlakte hebben van 8.500 vierkante meter. De tempel in Frankfurt zal 4.000 vierkante meter vloeroppervlakte krijgen en alle andere tempels zo'n 2.700 vierkante meter.

President Kimball zei dat verscheidene bouwgronden al verkregen zijn en dat met de bouw van de tempels een begin gemaakt zal worden zodra de bouwplannen en de nodige rechten in orde zijn.

In de bekendmaking vermeldde president Kimball: "Wij zijn verheugd dat we in staat zijn om onze leden in meer gemak te voorzien om naar de tempel te gaan. Velen van hen moeten nu lange afstanden afleggen om deel te nemen aan de belangrijke en heilige tempelverordeningen, wat ontzettend veel tijd en geld vergt."

De kerk ziet het gezin als een goddelijke instelling. De toegang tot de tempels is voor heiligen der laatste dagen erg belangrijk om zodoende volledig deel te nemen aan de programma's die de basis zijn van een van de belangrijkste zendingen in de kerk, namelijk: het in stand houden van eeuwige familiebanden.

Tempelhuwelijken en andere heilige verordeningen vinden alleen plaats binnen de muren van deze speciale gebouwen, die bijdragen tot de vervulling van dit doel. De tempels zijn doordeweeks in gebruik maar 's zondags gesloten omdat de heiligen der laatste dagen dan de diensten in hun plaatselijke kerkgebouwen bijwonen. Er zijn zo'n 12.600 kerkelijke wijken en gemeenten over de hele wereld.

De geografische grenzen van de tempeldistricten Frankfurt en Stockholm zijn als volgt:

Tempel te Frankfurt: West-Duitsland, Oostenrijk, België, Nederland en Noord-Frankrijk.

Tempel te Stockholm: Zweden, Denemarken, Noorwegen en Finland.

Op de persconferentie waar de nieuwe tempels aangekondigd werden, verscheen president Kimball met zijn raadgevers in het Eerste Presidium, president N. Eldon Tanner en president Marion G. Romney.

De kerk heeft momenteel negentien tempels in bedrijf, namelijk dertien in de Verenigde Staten en verder één in elk der volgende landen: Canada, Nieuw-Zeeland, Engeland, Zwitserland, Brazilië en Japan.

Gepland zijn tempels in Mexico, Samoa, Tonga, Tahiti, Utah en Georgia. Verwacht wordt dat de bouw van de eerder aangekondigde tempels in Australië, Argentinië en Chili spoedig zal aanvangen.

Vijftig jaar huisonderwijscollega's

Door Hal Knight

Elke maand gaat Ernest L. Snider, 72, en Edwin S. Brown, 71, trouw op huisonderwijs. Daar is niets vreemds aan, behalve dan dat ze al meer dan vijftig jaar collega's zijn! Al een halve eeuw heeft hun opdracht verschillende namen gehad: blokonderwijs; wijkonderwijs; huisonderwijs; maar ondanks alles hielden zij van de gezinnen die zij toegewezen hadden gekregen en zijn zij bij elkaar gebleven.

Zij hebben beiden hun hele leven in de wijk Polar Grove in de ring Salt Lake Pioneer gewoond. Zij groeiden een huizenblok van elkaar op, gingen samen naar de middelbare school en speelden samen in het basketbalteam van de kerk, alhoewel Ed Brown inactief en Ernie Snider geen lid was.

Broeder Snider werd in 1930 lid van de kerk. Hij kreeg de taak op huisonderwijs te gaan en zijn inactieve vriend werd bij hem ingedeeld. Broeder Brown zei: "Ernie sleepte me altijd mee en hield mij op de been gedurende mijn inactieve jaren."

In die tijd strekten de grenzen van de wijken zich enkele kilometers uit tot vlakbij het centrum van Salt Lake City. "Wij kregen de verstverwijderde adressen toegewezen, omdat we een auto tot onze beschikking hadden," vertelde broeder Snider.

De wijk werd echter vele keren gesplitst, zodat het koppel nu hun adressen te voet kan afdoen. Zij wonen nog steeds dicht bij elkaar.

De adressen die hun toegewezen werden zijn vaak veranderd, maar er is één gezin dat zij al twintig jaar onder hun hoede hebben.

"Wij hebben geen wonderen meegemaakt als wij op huisbezoek waren, maar wel veel mensen actief zien worden in de kerk," vertelden ze.

De meeste gezinnen die zij nu bezoeken zijn oudere echtparen, weduwen en wedu-naren. Een keer kregen zij een jong echtpaar toegewezen omdat niemand er binnenkwam. "We hebben nooit problemen gehad en

waren altijd overal welkom", zei broeder Snider.

De bezoeken waren nooit lang. "Wees kort, stap dan weer op en zorg dat je welkom bent" is altijd hun motto geweest. Daarnaast probeerden zij ook op andere manieren behulpzaam te zijn, van mensen van het vliegveld halen tot aan de angst verdrijven van een oudere weduwe door haar huis te doorzoeken naar inbrekers.

Edwin s. Brown (links) en Ernest L. Snider.

"We hebben veel zieken gezalfd", zei broeder Snider. Hun diensten hebben zich niet alleen beperkt tot hun gezinnen waar zij huisonderwijs brachten, maar strekten zich ook uit naar burens.

Toen broeder Snider in het begin van de veertiger jaren geroepen werd als bisschop, zei hij tegen zijn collega: "Als bisschop heb ik de autoriteit om mezelf bij dezelfde huisonderwijscollega in te delen." En zo bleven

zij ook samen gedurende de acht jaar dat broeder Snider bisschop was. In 1970, toen broeder Brown als bisschop geroepen werd, zei hij: "Als we partners konden zijn toen jij bisschop was, kunnen we ook partners zijn nu ik bisschop ben." Bisschop Brown diende ook acht jaar.

Zij zijn nu beiden gepensioneerd. Zij en hun vrouwen komen vaak bij elkaar over de

vloer. "We zullen er geen moment over denken om van huisonderwijscollega te veranderen. We zouden niet weten wat we moesten doen," zeiden zij.

Na een halve eeuw samen een opdracht in de kerk vervuld te hebben, is er nog één ding waarover zij het niet eens kunnen worden: "Wij zijn het er nog steeds niet over eens wie de senior-huisonderwijzer is en wie de junior."

President Tanner getuigt van het gebed

Het gebed is een realiteit - bidden is in wezen praten met je Hemelse Vader en zijn Zoon Jezus Christus.

Dat was het getuigenis dat president N. Eldon Tanner zondag 5 april gaf aan de bezoekers van de algemene conferentie te Salt Lake City.

President Tanner, eerste raadgever in het Eerste Presidium, is vanwege zijn ziekte (hij lijdt aan de ziekte van Parkinson) voor korte tijd opgenomen geweest in het ziekenhuis. Hij dankte hen, die voor zijn herstel hadden gebeden.

"Ik ben zo dankbaar voor u, die mij in uw gebeden heeft gedacht, dat ik mijn gezondheid zou terugkrijgen, en dat ik vandaag hier met u mag zijn. Ik ben zo dankbaar."

Nadat hij het eerste en derde artikel van de Artikelen des Geloofs had geciteerd vroeg hij: "Geloven wij werkelijk in God en zijn Zoon, Jezus Christus, en de Heilige Geest? In hoeverre beïnvloeden Zij ons leven?"

De kerkleider overdacht talloze gelegenheden waarbij hij de invloed van het gebed in zijn leven had gevoeld en zei: "Ik zou graag willen, dat u wist hoe zeer God, de Vader, en zijn Zoon, Jezus Christus, mij hebben geholpen."

"Mijn moeder", vervolgde hij, "dankte God bij mijn geboorte voor de zegening dat zij zijn partner had mogen zijn bij het in de wereld brengen van van een geest." Regel-

matig werden gebeden opgezonden in zijn familie, bij de maaltijden, 's avonds, 's morgens, en "altijd was dat tot God, onze Vader in de hemel."

Uiteindelijk ontdekte ik dat wanneer ik bad, ik in feite sprak tot God.

President Tanner vertelde dat hem, toen hij op achtjarige leeftijd werd gedoopt, werd gezegd "dat ik een kind van God was, dat Hij belangstelling voor mij had, en dat Hij het beste wist wat goed voor mij was."

Als gebeden worden opgezonden "praten wij in feite tot God. Hij is daar en hoort onze gebeden."

Na verteld te hebben over het gebed van Joseph Smith, uitgesproken voorafgaand aan het eerste visioen, vervolgde president Tanner: "Indien echter iemand van u in wijsheid te kort schiet, dan bidde hij God daarom, en zij zal hem gegeven worden. Maar hij moet bidden in geloof, in geen enkel opzicht twijfelende, want wie twijfelt, gelijk op een golf der zee, die door de wind aangedreven en opgejaagd wordt."

President Tanner besloot met de woorden: "Dit is de Kerk van Jezus Christus, onder de leiding van Hemzelf, door een profeet die ik bewonder en erken. Ik heb u allen lief en bid nederig dat wij zullen beseffen wie wij zijn en ook dienovereenkomstig zullen handelen. Mogen wij werkelijk voorbeelden van de Kerk van Jezus Christus worden."

Er zijn meer zendingsechtparen nodig

Ouderling Jacob de Jager
van het Eerste Quorum der Zeventig

Tijdens de algemene conferentie op 5 april zei Ouderling Jacob de Jager van het Eerste Quorum der Zeventig dat er meer gezonde echtparen op gepensioneerde leeftijd nodig zijn om een voltijdse zending te vervullen. Er zouden veel meer echtparen in de leeftijd tussen de 60 en 70 jaar in het zendingsveld kunnen dienen, zo vertelde hij. Die echtparen zijn nodig omdat het werk zich in alle naties van de wereld blijft uitbreiden. Naast het doel het evangelie te onderwijzen, kunnen deze echtparen ook gevraagd worden allerlei andere functies uit te voeren, zei hij.

In zendingsgebieden waar bijvoorbeeld geen bekwam leiderschap ter beschikking is, kunnen zendingsechtparen optreden als leiders. Anderen, die gepensioneerde kantooremployés zijn, kunnen op het zendingskantoor werken. Weer anderen kunnen de opdracht krijgen genealogie te onderwijzen, verklaarde ouderling de Jager.

Hij zei dat er met toewijding gewerkt kon worden door het evangelie te onderwijzen in een bezoekerscentrum, in de kerk, op scholen of om een begin te maken de grenzen van de bestaande zendingen te verruimen.

In tegenstelling tot de gangbare regel bij roeping in het koninkrijk, kunnen echtparen zich vrijwillig melden voor een zending van zes, twaalf of achttien maanden.

Ouderling de Jager vertelde enkele van de fijne ervaringen die echtparen ten deel kunnen vallen in het zendingsveld. Hij vertelde dat een vader weer actief werd door een zendingsechtpaar in het zendingsgebied Oklahoma Tulsa, dat die man later raadgever in het gemeentepresidium werd en zijn gezin naar de tempel in Salt Lake bracht om aan elkaar verzegeld te worden.

Hij vertelde ook over het werk van een zendingsechtpaar met een gezin in West Afrika. Het gezin werd gedoopt en de oudste zoon is onlangs op zending geroepen in Engeland.

Als bekeerling getuig ik tot u dat een mens geen grotere vreugde ten deel kan vallen dan het evangelie te verkondigen aan alle natïën, geslachten, talen en volkeren.

Ouderling de Jager sprak ook over zijn werk dat hij vele jaren geleden tot stand gebracht had, namelijk het aanbrengen van elektriciteitsvoorzieningen op de afgelegen eilanden in Zuidoost-Azië, en welke vreugde dat bij de bewoners aldaar had gebracht. Meer dan een kwart eeuw later keerde hij terug naar Zuidoost-Azië, ditmaal in dienst van de Heer, maar nu om een ander licht te verspreiden - het licht van het evangelie, en om wonderbaarlijke veranderingen in het leven van de mensen tot stand te brengen.

Dat licht werd uitgedragen door een groep toegewijde jongemannen en -vrouwen, die het op zich hadden genomen dat licht te brengen in iedere woning waarin zij werden toegelaten.

Hun energiecentrales waren de zendingskantoren in Zuidoost-Azië, en zij ontvingen hun macht door de autoriteitslijnen van het priesterschap, zonder welke het systeem niet kan functioneren.

De zendingen getuigden van vreugde en dankbaarheid als de eertste uitstraling van het eeuwige licht, dat werd gebracht in het leven van hun bekeerlingen.

De opdracht om aan onze naasten het licht, de liefde en het geluk te brengen is een heilige plicht, zo verklaarde hij.

WAT TE DOEN MET TEGEN-SPOED?

Steve Dunn Hanson

Toen mijn betovergrootouders zich meer dan honderd jaar geleden in Zweden bij de kerk aansloten, werden zij geconfronteerd met een lange zeereis naar Amerika, een treinreis van New York naar Omaha en daarna de tocht per huifkar naar Salt Lake City. Maar toen zij in New York per trein verder wilden, ontdekten zij dat zij in goederenwagons moesten reizen die gebruikt werden om vee naar de markt te vervoeren, de wagons waren vervuild en bevatten veel ongedierte.

Grootmoeder aanvaardde de tegenvaller, maar voor grootvader was de vernedering haast te veel om te kunnen verdragen. „Te bedenken dat wij niet meer dan vee zijn,” mopperde hij. Hij maakte de reis met gezin.

„... Want de lichte last der verdrukking van een ogenblik bewerkt voor ons een alles verre te boven gaand eeuwig licht van heerlijkheid” (2 Korintiërs 4:17).

Grootmoeder verwachtte een baby en toen zij Omaha bereikten om daar aan hun lange tocht naar het westen te beginnen, was grootvader bezorgd over haar gezondheid en de veiligheid van de baby. De leider van de huifkarkaravaan verklaarde dat er genoeg bekwame vroedvrouwen beschikbaar waren en dat alles in orde zou komen, dus gingen zij verder op reis.

Ergens op de prairie van Nebraska werd een gezonde baby geboren. Een paar dagen later echter, kreeg de driejarige zoon cholera. Middenin de nacht ging grootvader naar een huifkar naast ons om een kaars te lenen, maar er werd hem gezegd dat men er geen kon missen. Dit maakte hem boos en hij was kwaad toen hij in het donker zat met het slappe koortsige lichaampje van zijn zoon in zijn armen. Die nacht stierf de jongen. De volgende morgen zei de leider dat men een korte begrafenisdienst zou houden om de jongen in een ondiep graf te begraven; hij verontschuldigde zich door uit te leggen dat men zich op een gevaarlijk Indiaans gebied bevond en dat er geen tijd was om meer te ondernemen. Maar grootvader kon dit niet accepteren, en stond erop achter te blijven om een graf te graven dat diep genoeg zou zijn om te voorkomen dat de wilde beesten het lichaam zouden opgraven.

Gedurende de hele dag en tot in de avond werkte hij om een sterke houten kist te maken en een kuil van anderhalve meter diep in de harde grond te graven. Tenslotte begroef hij zijn zoon, uitgeput en huilend, en liep daarna de gehele nacht om de huifkarren in te halen. Hij was zielsbedroefd en ontzettend kwaad — kwaad op de leider van de huifkarkaravaan omdat deze niet wilde wachten

zodat hij zijn zoon een behoorlijke begrafenis kon geven, en kwaad op God die zijn zoon had „toegestaan” om te sterven. Toen hij bij de huifkar arriveerde en zijn gevoelens aan zijn vrouw kenbaar maakte, sprak zij op tedere wijze:

„Vader, wij moeten er het beste van maken. De baby en ik maken het goed, en gedankt God, omdat de overigen van ons gezond zijn. Indien wij op deze wijze aan het eind van onze reis komen, dan mogen wij onze Hemelse Vader wel zeer dankbaar zijn. Wij hebben ons bij de mormoonse kerk aangesloten omdat wij geloven dat het de enige ware kerk is, en ik geloof dat het zo is. Wij zijn niet de enigen die tijdens deze reis verdriet en moeilijkheden ondervinden.” (Uit de geschiedenis van Hakan Hanson.)

Dit betekende nog niet het einde van hun moeilijkheden; er volgden nog meer ernstige beproevingen en tegenspoed in hun leven. Maar hoewel zij soortgelijke ervaringen ondergingen, verwerkten zij deze op een verschillende manier. Grootvader werd teruggetrokken, twistziek en verbitterd. Hij stopte met het bijwonen van de kerkdiensten en zocht onvolkomenheden bij de leiders van de kerk. Hij raakte in zijn eigen ellende gevangen en het licht van Christus gloeide steeds zwakker in zijn leven.

Het geloof van grootmoeder groeide daarentegen. Ieder nieuw probleem scheen haar sterker te maken. Zij werd als een genadige engel, vol medeleven, begrip en liefde. Zij was een licht voor hen die zich in haar nabijheid bevonden. Haar familie stelde haar nabijheid op prijs, en zij zagen haar als hun leidster. Naarmate ik deze geschiedenis gelezen en herlezen heb, en de tegengestelde reacties op tegenspoed van mijn groot-

ouders tegen elkaar heb afgewogen, en zelf met moeilijkheden ben geconfronteerd, ben ik de Schriften gaan bestuderen om een beter begrip te krijgen van de rol van tegenspoed. In het begin vond ik het nogal verwarrend. In enkele schriftuurlijke gevallen schijnen tegenspoed en moeilijkheden een straf voor het begaan van zonde — de vruchten van onrechtvaardige handelingen en onverstandige beslissingen. Maar vreemd genoeg ontdekte ik in de Schriften tenminste evenveel voorbeelden van rechtvaardige mensen die geconfronteerd werden met dezelfde tegenspoed als slechte mensen.

Ik heb geleerd te aanvaarden dat het overtreden van Gods geboden onplezierige gevolgen — tegenspoed — met zich mee brengt, en dat de Heer ons soms in de gelegenheid stelt om te strijden met moeilijkheden om ons zodoende de gelegenheid te geven bepaalde zwakheden te overwinnen. Tevens ben ik erachter gekomen dat een deel van de tegenspoed die op onze weg komt een natuurlijk gevolg is van het feit dat wij in een telestiale wereld leven — in plaats van een celestiale. Het bezitten van een telestiaal lichaam, het leven tussen telestiale mensen, het in bezit zijn van telestiale kennis en wijsheid brengt vanzelfsprekend moeilijkheden, frustraties en problemen met zich mee.

Nog belangrijker is het feit dat ik mij ben gaan realiseren dat het erom gaat in een telestiale wereld te leven, maar een celestiaal volk te zijn. Ons voorbeeld is Jezus Christus die, verwijzend naar de moeilijke momenten van Joseph Smith, tegen de profeet zei: „. . . weet dan, Mijn zoon,

dat dit alles u ondervinding zal geven, en voor uw welzijn zal wezen.

De Zoon des Mensen is beneden dit alles neergedaald. Zijt gij meer dan Hij?” (LV 122:7,8.)

Nu probeer ik, net zoals mijn overgrootmoeder zo veel jaren geleden, minder bezorgd te zijn over het waarom van tegenspoed op mijn pad, en meer bezorgdheid te tonen over hetgeen ik ermee ga doen, wat ik ervan kan leren, en op welke wijze ik meer zoals Christus kan worden.

De manier waarop ik reageer — of ik nu verontschuldigen bedenk of overwin, of ik opgeef of volhard, of ik verbitterd word of mededogend — is *mijn* keuze. En die keuze zal mij helpen bepalen hoe dicht ik de levenswijze van de Heiland benader.

De apostel Paulus begreep de relatie tussen tegenspoed en verhoging zeer goed: „In alles zijn wij in de druk,” zei hij, „doch niet in het nauw; om raad verlegen, doch niet radeloos; Vervolgd, doch niet verlaten; ter aarde geworpen, doch niet verloren . . .

Want de lichte last der verdrukking van een ogenblik bewerkt voor ons een alles verre te boven gaand eeuwig licht van heerlijkheid.” (2 Korintiërs 4:8,9, 17.)

Wij kunnen, ook al komt het voor dat onze moeilijkheden niet „licht” en „tijdelijk” lijken, — indien we Christus’ voorbeeld volgen — bespeuren dat wij niet alleen ons vermogen versterken om moeilijkheden te overwinnen; maar dat wij tevens de goede richting op gaan. Ieder probleem kan ons een stapje dichterbij onze Hemelse Vader brengen — indien wij het daartoe gebruiken. □

Op een eenvoudige wijze zendingswerk verrichten

Dee V. Jacobs

Ieder lid een zendeling.

„Natuurlijk wil ik ook een zendeling zijn, maar ik ben te verlegen.”

„Het is te moeilijk.”

„Ik weet niet wat ik moet zeggen.”

„Ik wil anderen het evangelie niet opdringen.”

Hoe zou je over een simpele manier denken die je in de gelegenheid zou stellen om talrijke vrienden en bekenden met de evangeliebeginselen vertrouwd te maken — in het kader van opdrachten voor school?

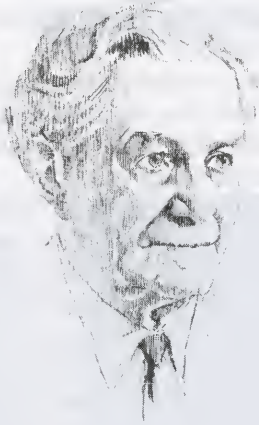
Karen en Susan Jacobs uit Walnut Creek (Californië) vonden het plezierig en lonend. Het begon toen Karen in de vijfde klas van de Amerikaanse school in Kopenhagen zat. Zij zocht naar een onderwerp voor een nogal wetenswaardig werkstuk over „vaderlandse geschiedenis.” De leraar had als opdracht gegeven dat het verslag compleet moest zijn met voetnoten, literatuurlijst, aantekeningen en een spreekbeurt. Haar grootste probleem bleek het kiezen van het onderwerp. Haar ouders deden haar het idee aan de hand om een verslag over de mormoonse trek naar het westen te maken. „Waarom niet,” antwoordde ze.

Toen ze eenmaal begonnen was bleek het helemaal niet zo'n moeilijk onderwerp te zijn, door alle hulp die haar thuis geboden werd, haar interesse en de achtergrond die ze opgedaan had in het jeugdwerk en in de zondagsschool.

Er waren er maar weinig in de klas die iets over de mormonen wisten, en de spreekbeurt, die vol punten zat die belangstelling opriepen, zorgde maandenlang voor een levendige discussie. En ze kreeg er nog een prachtig cijfer voor ook!

Toen zij deze aanpak eenmaal ontdekt hadden, gebruikten de zusjes Jacobs deze manier verschillende malen op een iets andere wijze. Op de middelbare school maakte Susan, bijvoorbeeld, een wetenschappelijke spreekbeurt wat levendiger door in de klas het hart van een kalf doormidden te snijden om op deze wijze het effect te laten zien dat roken tweeweg kan brengen. (Milo Andrus, een medisch student aan de George Washington Universiteit, had haar geleerd waar zij moest snijden en had haar tevens voorzien van een ontleedmes en handschoenen.) Zo'n duidelijke presentatie door zo'n jong meisje maakte nogal wat indruk op de klas — tegelijkertijd kregen zij een krachtige uitleg over het Woord van Wijsheid. Het cijfer was uitstekend.

De les waarin het hart werd gebruikt, werd zo goed ontvangen dat Karen besloot de hersenen van een kalf te gebruiken tijdens een wetenschappelijk programma waarbij zij een presentatie over de invloed van

„Het is algemeen bekend dat elk lid van de kerk een zendeling behoort te zijn . . . Hij is een licht en hij heeft de plicht dat licht niet onder een korenmaat te verbergen, maar het op een berg te zetten opdat iedereen erdoor geleid mag worden.”

(President David O. McKay in *Profiles of the Presidents*, door Emerson Roy West [Deseret Book Co., Salt Lake City, 1973], blz. 293.)

verslavende middelen gaf en zij won hiermee een prijs. Opnieuw verwerkte zij een eenvoudige uitleg over een van de gezondheidsgeboden van de Heer.

Als leerlinge aan de Washington-Lee High School in Arlington (Virginia) werd Karen verschrikkelijk boos toen zij een negatief portret van de profeet Joseph in haar geschiedenisboek tegenkwam. Het beschreef Joseph Smith als een reizende boer die naar schatten groef. Zij bracht haar leraar op de hoogte van de onjuistheden, en de leraar reageerde door haar te vragen of zij de klas een presentatie wilde geven over de vroegere kerkgeschiedenis. Karen was wel bang, maar nam de uitdaging aan. Ze zocht het rapport uit de vijfde klas op, en voegde daar de geschiedenis over Joseph Smith en nog wat andere informatie aan toe en dat was dat. Het resultaat was dat de hele klasperiode aan de spreekbeurt besteed werd. De leraar verzocht Karen onmiddellijk om hetzelfde verslag 'smiddags in een andere klas te herhalen. Er werden vele bedachtzame vragen gesteld die ertoe leidden dat de zendingen uitgenodigd werden om meer uitleg te geven.

Hoewel de examengroep op Karens middelbare school uit 800 leerlingen bestond, waarvan er slechts drie lid van de kerk waren, kregen zij tijdens hun lessen maatschappijleer de gelegenheid om vier spreekbeurten over kerkelijke onderwerpen te beluisteren. Karen sprak over de verenigde orde, Mike Miller over voedings-

aspecten van het Woord van Wijsheid, en Mark Forsyth over kerkbestuur. De extra verrassing werd verzorgd door een vriendin, die geen lid van de kerk was, die een spreekbeurt hield over: „Mormonen als tempelbouwers;” zij werd hierbij geholpen door haar mormoonse vrienden. Ze was onder de indruk geraakt van de tempel te Washington, die zij voor de inwijding bezocht had.

De gewilligheid die Karen, Susan en hun vrienden toonden om deze benaderingsmethode te proberen, had een wijd verbreid resultaat. Bijna iedereen op school kende hen als de mormonen. De school, die in een voorstad van Washington gelegen was, werd voornamelijk bezocht door kinderen van buitenlandse diplomaten, regeringsafgevaardigden, militairen en hoge ambtenaren; toch waren er velen die verdovende middelen gebruikten, een ruwe taal bezigden, zich immoreel gedroegen, niet wisten hoe ze op een juiste manier gekleed dienden te gaan en honderden anderen die zonder richtlijnen of idealen leefden. Het groepje heiligen der laatste dagen werd echter als zodanig erkend en gerespecteerd, zowel door leraren als door medeleerlingen. Niemand werd bespot of lastig gevallen. In feite was het heel prettig om bij ongewenste situaties te kunnen zeggen: „Weet je nog dat mormonen zo iets niet doen?”

Misschien komt het wel door deze vroege gewilligheid om zich in manieren om zendingswerk te verrichten te verdienen, dat Karen haar

studie aan de Brigham Young Universiteit op een beurs heeft onderbroken om een zending in Spanje te gaan vervullen en dat Susan haar roeping over enkele maanden verwacht.

Een groot profeet des Heren heeft op ieder lid een beroep gedaan om zendingswerk te verrichten. Kunt u zich voorstellen welk effect het zal hebben op onderwijzend personeel en leerlingen, indien iedere schoolgaande heilige der laatste dagen slechts één spreekbeurt of werkstuk over de kerk per jaar zou verzorgen? Zelfs in gebieden waar veel leden van de kerk zijn, zijn er ook nog velen die nimmer een kans hebben gehad om uit de eerste hand over onze opvattingen te vernemen. Is er een betere manier om uw stappen te vergroten en president Kimball te behagen? Toe, probeer het. Om het motto aan te halen dat op het bureau van president Kimball staat: „do it!” (doe het!) □

EEN BISSCHOP, EEN VADER EN EEN ZEILBOOT

David Hammond

Ik trommelde met mijn vingers op de smalle arMLEuning van mijn stoel, draaide me naar rechts en keek naar een foto van het Eerste Presidium die aan de lichtblauwe muur hing. *Kalmeer toch*, zei ik tegen mijzelf. Tenslotte had ik om dat gesprek gevraagd. Ik hoorde een bekende stem luider worden naarmate de bisschop het kantoor van de secretaris verliet, de hal overstak en binnenkwam. Hij glimlachte en zei: „Welnu, Fred, hoe gaat het me je?”

„Uitstekend,” antwoordde ik, terwijl ik in stilte wanhopig dacht: *„Wat doe ik hier in 's hemelsnaam?”*

Bisschop Smit trok zijn zware stoel achter zijn grote bureau vandaan en zette deze naast de mijne, ging zitten en glimlachte opnieuw. Bisschop Smit was een fors man en heel zwaar gebouwd en als hij glimlachte dan scheen zijn hele lichaam te stralen. Ik koesterde mij een moment in al die warmte en zei tenslotte: „Bisschop, ik geloof dat de zaken uiteindelijk niet zo goed gaan, ik heb veel over ons gesprek van de afgelopen maand, over een zending, nagedacht, en ik geloof gewoon niet dat ik kan gaan.”

„Je denkt dat je niet kunt gaan?”

„Ja, ik ben tweeëntwintig. Tegen de tijd

dat ik terugkom, ben ik vierentwintig. Dan ben ik te oud.”

„Waarvoor te oud?”

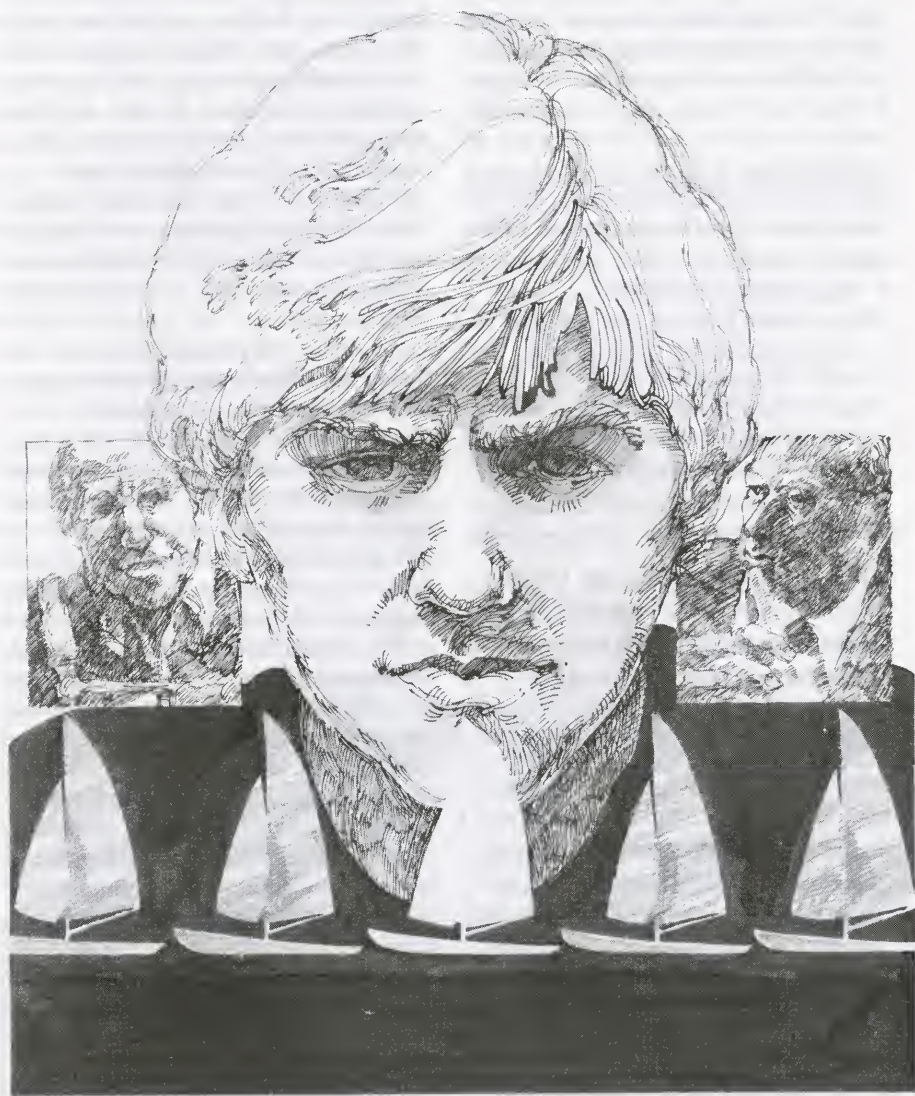
„Ach, bisschop, weet u, ik heb zojuist mijn kandidaatsexamen gedaan. Ik ben een vrij goed botanicus. Hoe kan ik straks gelijk op gaan met iemand die nog op de middelbare school zat te blokken, terwijl ik mij al druk zat te maken over het slagen voor het tentamen uitgebreide fyto-pathologie bij professor Gotlieb? ik kan u inlichten over alles wat u wilt weten met betrekking tot kiemen van granen.”

Bisschop Smit keek mij een moment aan, leunde voorover en vroeg vriendelijk: „Is dat je echte motief?”

Op die vraag was ik niet voorbereid. ik had gehoopt op een opgewekte glimlach en instemming. „Ja, natuurlijk. Eigenlijk wel,” stamelde ik. „Ik bedoel, hoofdzakelijk.”

„Fred, wij hebben enkele ernstige gesprekken gehad. Vertel mij nu eens welke andere redenen er naast dit motief zijn?” De stoel kraakte, terwijl bisschop Smit achterover leunde.

„Ach, u kent ze.” Ik spreidde mijn handen voor mij uit en trok enkele draadjes van mijn broek. „Bisschop, tot

... ik heb veel over ons gesprek van de afgelopen maand, over een zending, nagedacht, en ik geloof gewoon niet dat ik kan gaan.”

nu toe heb ik niet altijd de beste beslissingen in mijn leven genomen. Het feit dat ik zeven jaar inactief ben geweest heeft hier niet veel bij geholpen. Hoe kan ik tegen een onderzoeker zeggen: „Ik vond het als kind heerlijk om naar de zondagsschool te gaan,” of „ik heb altijd geloofd dat het onderhouden van het Woord van Wijsheid belangrijk is?” Hoe kan ik over doelen of over getrouwheid of een getuigenis spreken?”

„Bekeerlingen kunnen over een getuigenis, doelen en getrouwheid spreken, ook al waren zij niet altijd lid.”

„Maar zij hebben verkozen om erbij te horen en niet om te vertrekken.”

„Jij hebt verkozen om terug te komen.”

Mijn ouders tonen veel begrip. Wij konden altijd redelijk met elkaar over weg. Toen ik de priesterschapsvergadering en daarna de zondagsschool niet meer bijwoonde en tenslotte helemaal ophield met het naar de kerk gaan, hebben ze me nooit bedreigd, noch tegen mij geschreeuwd. Ik ben er zeker van dat zij zich innerlijk niet blij voelden, maar ik besepte altijd dat zij van mij hielden.

Op dat moment wist ik niets te zeggen, en ik hoorde alleen maar wat rumoer in de gang. Na een tijdje sprak de bisschop vriendelijk: „Ik begrijp je niet helemaal. Maak je je zorgen of je wel waardig bent?”

„Bisschop,” zei ik ferm, „ik ben weer op

het goede pad. Ik heb niets te verbergen. Ik weet dat de Heer mij liefheeft en ik heb Hem lief. Maar tijdens iedere avondmaalsvergadering of algemene conferentie verneem ik dat de Heer alleen de besten, sterksten en betrouwbaarsten als zijn zendingen wil.”

„Ik denk dat ik het een beetje begrijp, Fred.” Bisschop Smit pauzeerde en tikte met zijn dikke vingers tegen elkaar.

„Heb je hier met je vader over gesproken?”

„Zo'n beetje. Ik geloof dat ik niet veel gezegd heb. Ik heb hem wel verteld dat ik hier vanavond heen zou gaan.”

„Fred, wellicht is het tijd dat je met je vader gaat praten. Ik ken hem, hij is een goed mens. Spreek eens met hem en kom daarna weer bij mij. Afgesproken?”

Het gesprek was niet bepaald verlopen zoals ik het gedacht had. Ik besepte opeens dat ik niet wist wat mij te doen stond. „Goed,” zei ik en we stonden op. Bisschop Smit bracht mij naar de deur en nadat hij mij een hand had gegeven, gaf hij mij een klopje op mijn rug.

„Vergeet het niet,” zei hij, „kom nog eens bij me.”

Terwijl ik het gebouw verliet overwoog ik om enkele vrienden een bezoek te brengen. Ik dacht er zelfs even over om naar de kassen op het universiteitsterrein te gaan en er doorheen te wandelen. Ik had inmiddels wel mijn kandidaats, maar ik hielp professor Gotlieb nog steeds met een onderzoek op het gebied van zonnebloemen. Tenslotte besloot ik met mijn vader te gaan praten.

Mijn ouders tonen veel begrip. Wij konden altijd redelijk met elkaar over weg. Toen ik de priesterschapsvergadering en daarna de zondagsschool niet meer bijwoonde en tenslotte helemaal ophield met naar de kerk gaan, hebben ze mij

nooit bedreigd, noch tegen mij geschreeuwd. Ik ben er zeker van dat zij zich innerlijk niet blij voelden, maar ik besefte altijd dat zij van mij hielden. Ik heb mijn ouders nooit echt verwaarloosd, maar ik had mijn vrienden en mijn schoolzaken en ik had het druk. Toen ik pas weer naar de kerk ging, dankzij twee geweldige huisonderwijzers, vertelde ik in feite hierover niet veel aan mijn ouders. Ik herinner mij de lichte verbazing die ontstond toen ik mijn ouders voor het eerst vroeg om samen de kerk te bezoeken; mijn vader vroeg toen: „Weet je dat zeker?”

Toen ik thuiskwam, constateerde ik verbaasd dat de lichten uit waren en dat de auto er niet was. Ik zag echter dat het licht in de achtertuin aan was, dus stapte ik uit mijn wagen en liep naar achteren. Achter in de tuin zag ik dat mijn vader werkte aan zijn trots en glorie, zijn kleine, oude zeilboot. Toen ik nog klein was, gingen we zeilen op het Lourraine meer in het noorden. De boot stelde niet veel voor. Er kon slechts één persoon tegelijk in, maar wij wilden het altijd allemaal proberen, zelfs als het resultaat was dat wij uiteindelijk meer tijd in het meer dan in de boot doorbrachten. Toen wij wat ouder werden, kreeg iedereen het ook drukker en trokken wij er niet zoveel meer met de boot op uit. Tenslotte lag zij tegen de garage tot mijn jongste broer haar met de auto beschadigde; daarna zetten we haar achter het huis onder een stuk geteerd zeildoek. Nu alle kinderen het huis uit waren, wakkerde mijn vaders belangstelling voor zeilen weer aan. Verleden jaar begon hij aan de boot te werken. Een paar weken geleden hielp ik hem de boot wit te schilderen. „Schip ahoy,” riep ik, terwijl ik om het huis liep.

„Ha, wat een verrassing! Juist wat ik nodig heb, een helpende hand.”

„Het klinkt goed. Ik was in de buurt en dacht: ik ga even langs. Waar is moeder?”

„Het is aan jou Fred. Aan jou en de Heer. Heb je al met Hem over je toekomst, over een zending gesproken?” . . .

„Denkt u, dat Hij me zal antwoorden?”

„Ik beloof je dat Hij dat zal doen.”

„O, bij de burens. Heb je bisschop Smit gesproken?”

„Tjonge, wat wilt u meteen veel weten.”

„Het spijt me. Ik dacht vanavond aan je. Hier, help me eens een beetje met schuren.” Mijn vader gaf mij een geel stukje fijn schuurpapier. Beiden begonnen wij te werken.

„Welnu,” zei ik, „wilt u weten waar we over gesproken hebben?”

„Wat is er ineens met die terughoudendheid gebeurd?”

„Het spijt me.” Ik glimlachte schaapachtig.

„Heb je hem verteld dat je te oud bent?”

„Ja.”

„En, nam hij daar genoeg mee?”

Ik keek snel naar mijn vader. Hij keek grinnkend naar me. „Nee,” zei ik, „bisschoppen kun je niet gauw iets wijs maken. Ik neem aan dat hetzelfde voor vaders geldt.”

„Dat zal wel. Wat zijn je plannen?”

Ik liep naar de stoep achter het huis en

ging zitten. „Ik weet het niet. Wat stelt u voor?”

„Het is veel belangrijker wat jij ervan denkt. Het is aan jou, Fred. Aan jou en de Heer. Heb je al met Hem over je toekomst, over een zending, gesproken?”

Die woorden overvielen me geweldig en ik speelde met een grasspriet die ik had uitgetrokken.

„Nee,” zei ik stilletjes, verbaasd over de stilte van de avond.

„Vind je het erg als ik vraag waarom je dit niet gedaan hebt?”

„Ik ben bang dat hij mij niet wil antwoorden of mij niet zou willen. Ik heb Hem eerder teleurgesteld.”

Mijn vader ging door met het schuren van de boot en ik keek op en zag Venus helder lichtend aan de hemel staan.

„Is dit geen prachtige boot?” sprak mijn vader.

Ik was blij dat hij van onderwerp veranderde. „Zij is zeker prachtig.”

„Ik hoop dat je eens met mij gaat zeilen.”

„Daar kunt u op rekenen.”

„Misschien zinkt ze wel als we erin gaan.”

„Welnee,” lachte ik. „Ze zal prima blijven drijven.”

„Ze was toch een wrak.”

„Maar kijk nu eens,” zei ik. „We zijn trots op haar. Ik zou gek zijn als ik niet in zo'n goede boot zou willen zeilen.” Ik pauzeerde even en keek mijn vader recht aan. „Weet u, ik heb het gevoel dat u mij iets duidelijk wilt maken.”

„Zoon, wij zouden er allemaal slecht aan toe zijn, indien we niet opnieuw zouden kunnen beginnen, nadat wij vergissingen begaan hadden. Dan zou er geen gelegenheid zijn om ons te verbeteren.”

„Dat weet ik, vader.”

„Waarom vraag je het niet aan de Heer, Fred? Je kunt nog voor verrassingen komen te staan.”

„Denkt u dat Hij me zal antwoorden?”

„Ik beloof je dat Hij dat zal doen.”

„Dank u,” zei ik, terwijl ik naar de handen van mijn vader keek die nog steeds het schuurpapier vasthielden. „Ik meen het.”

„Weet je, Fred, wellicht vind je het prettig om te vasten voor je het gaat vragen. Je moeder en ik zouden het fijn vinden om mee te vasten.”

We schuurden verder, en ik vertelde mijn vader over mijn werk bij professor Gotlieb. Toen moeder thuiskwam, spraken we over een gezamenlijk vasten. Mijn ouders steunden mij en we kwamen overeen om het te doen. Terwijl ik naar mijn kamer reed, kon ik ruiken hoe de geur van de naaldbomen in de bergen zich vermengde met de geur van de appelbomenbloesems. Ik dacht over de dingen na die ik wilde doen voor ik zou gaan vasten. En voor het eerst besepte ik in mijn achterhoofd dat ik bisschop Smit binnenkort op zou bellen, wellicht sneller dan hij verwachtte. En deze keer, zou ik zijn kantoor niet binnengaan om smoesjes te verkondigen. □

Je kunt aan moeilijke situaties het hoofd bieden en als overwinnaar te voorschijn komen.

Een van de ervaringen die ik als uiterst bemoedigend en inspirerend voel, is het kennis maken met jonge mannen en

vrouwen die zichzelf waarlijk gevonden hebben — degenen die de beslissing nemen wat voor mens zij willen zijn en dan een moed betonen om boven de sociale druk uit te stijgen om het kind van God te zijn waarin Hij welbehagen toont. De kennismaking met zulke mensen versterkt mijn getuigenis en geeft mij meer vertrouwen en geloof in de toekomst.

„EEN LICHT OP EEN BERG”

Bisschop Victor L. Brown
Presiderende bisschop

Ik ontmoette eens een jonge zeeman die lid was van de bemanning van een atoomonderzeeër met een basis in Schotland. Hij was het enige lid van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen aan boord. De onderzeeër was vaak weken achtereen op zee. Toen dit jonge kerklid voor het eerst werd uitgezonden, ontdekte hij dat de andere bemanningsleden de wand boven zijn kooi volgeplakt hadden met onzedelijke afbeeldingen van schaars geklede vrouwen. Dit ergerde hem. Hij verwijderde alles en vernietigde het. Hij was zich bewust van de mogelijke reacties van de andere manschappen, maar niettemin toonde hij de moed om te doen wat hij juist achtte. Er werd geen enkele plaat meer opgehangen. Daartegenover begon hij tijdens zijn eerste reis een zondagsschoolklas te onderwijzen die door twee of drie man werd bijgewoond. Hij leerde een belangrijke les — over het algemeen tonen anderen respect voor iemand die de moed toont om voor zijn of haar overtuiging uit te komen en die niet bang is te doen wat voor zijn of haar gevoel juist is.

Bij een andere gelegenheid kwam ik in contact met een uitstekende veertienjarige tennisspeler. Hij had in een gebied dat verscheidene staten omvatte, alle tenniswedstrijden in zijn klasse gewonnen. Hij had de halve finale bereikt in een zeer belangrijk toernooi dat in een verafgelegen stad plaats zou vinden. Toen hij daar aankwam ontdekte hij dat hij voor zondag op het programma stond. Hij ging naar de officials en vertelde hen dat hij niet op zondag wenste te spelen; daarop werd hem verteld dat hij op zondag moest spelen indien hij aan dit toernooi wilde meedoen. Hij liet opnieuw blijken dat hij niet op zondag wenste te spelen,

terwijl hij wist dat hij dan uitgeschakeld zou worden. Toevallig werden de wedstrijden op zondag afgelast, omdat het regende. Hij speelde 's maandags en won de wedstrijd.

Daarna reisde hij met de andere finalisten per bus naar een andere stad om deel te nemen aan de finale; deze trok deelnemers uit de hele Atlantische kuststrook van de Verenigde Staten van Amerika. Zij arriveerden op zondag. De trainer droeg de deelnemers op onmiddellijk naar de tennisbanen te gaan om te oefenen. Deze jongeman ging niet naar de tennisbaan. De trainer vroeg hem waarom hij niet aan het oefenen was. Hij antwoordde: „Ik tennis niet op zondag.” De trainer vroeg: „Waarom niet?” Zijn antwoordde luidde: „Ik ben mormoon.” Ik neem aan dat hij het allerliefst het kampioenschap voor zijn leeftijdsgroep wilde winnen, toch had hij reeds zelfs het besluit genomen dat het heiligen van de sabbat belangrijker was dan het tenniskampioenschap. Ziet u, hij had zichzelf gevonden en toonde de moed en integriteit om te leven in overeenstemming met de beginselen waarin hij onderwezen was, en had zijn beslissing ten aanzien van maatschappelijke pressie genomen. In een ander geval besloot een klaspresidente van de lauwermeisjes om haar verantwoordelijkheid te vervullen door een inactief meisje te activeren, hoewel haar leidsters voelden dat de situatie bijna hopeloos was. Haar bisschop vertelde haar dat er door enkele huiselijke problemen en andere oorzaken slechts een kleine kans was dat dit meisje ooit naar de kerk zou komen. De andere leden van de klas lachten haar uit toen zij vernamen dat één van de doelen van hun klaspresidente de poging was om dit meisje te activeren.

Niettemin was ze vastbesloten om een vriendin van dit meisje te worden en ze werd daarbij geholpen door een buurmeisje. In het begin begroetten zij haar iedere keer wanneer zij haar zagen en maakten dan een praatje. Daarna zochten ze naar redenen om haar te bezoeken. Het meisje werd geselecteerd om deel uit te gaan maken van de aanmoedigingsgroep van het boksteam van de school. De klaspresidente lauwermeisjes bracht haar bloemen en een briefje waarin zij haar feliciteerde. Dit proces duurde drie à vier maanden. Tenslotte accepteerde het meisje op een zondag een uitnodiging voor de zondagsschool. De volgende week was ze weer aanwezig en in die week nam ze ook deel aan de JM /JV. Omdat een jonge klaspresidente lauwermeisjes moed en geloof toonde, beïnvloedde ze een leeftijdsgenote om de eerste stappen te nemen op weg naar activiteit in de kerk.

Wijsheid, moed en geloof worden voorbeeldig getoond door een jonge vrouw in een ander land. Zij had haar carrière schitterend opgebouwd. Ze was iets boven de leeftijd waarop men gewoonlijk trouwt. Al heel jong had zij besloten dat zij, als zij ooit zou trouwen, dit alleen in de tempel zou doen. In het gebied waar zij woonde waren zeer weinig ongehuwde mannelijke leden.

Ik veronderstel dat zij zich weleens wanhopig afgevraagd heeft of zij ooit zou trouwen. Niettemin ontmoette zij op zekere dag een jongeman. Hoewel hij geen lid van de kerk was, ging ze met hem uit. Zij werden verliefd. Hij vroeg haar ten huwelijk. Zij vertelde hem dat zij wel met hem wilde trouwen, maar dit alleen in de tempel wilde doen. Hij stemde in met het nemen van de lessen van de zendingen, werd bekeerd en

gedoopt. Zij wachtten een jaar en zorgden ervoor dat zij waardig bleven voor een tempelhuwelijk. Ik ontmoette haar op haar trouwdag. Ik geloof dat ik nooit een lieflijker en gelukkiger bruid heb gezien. Jaren voor deze eeuwige zegeningen had zij besloten hiervoor te leven en op die dag beseft zij hoe heerlijk het was dit belangrijke doel, ondanks de bijna onoverkomelijke obstakels, bereikt te hebben.

De hedendaagse wereld is vol tegenstellingen. Degene — jong of oud — die doel en richting geeft aan zijn of haar leven is zeer zeker begenadigd. Ik heb jullie slechts enkele voorbeelden gegeven om aan te tonen wat jonge mensen kunnen doen wanneer zij werkelijk begrijpen wie zij zijn. Zij worden letterlijk „een licht op een berg” voor hun hele omgeving. Ik hoop en bid dat iedere jonge heilige der laatste dagen zal studeren en bidden om een getuigenis te verkrijgen van zijn of haar ware relatie met de Heiland en een getuigenis van het evangelie. Indien dit geschiedt, zal de jeugd van de kerk zelfs een belangrijker invloed ten goede worden in de wereld en zal deze jeugd tegelijkertijd de innerlijke vreugde verkrijgen die alleen van onze Hemelse Vader komt — de „vrede... die alle verstand te boven gaat.” (Filippenzen 4:7.) □

EEN CELESTIAAL ZENDELING

John Jarvis

Broeder Michael C. Tolman werd op een kleine vredige begraafplaats in Salmon (Idaho) ter ruste gelegd, toen het voorjaar groen bloeiend leven bracht aan de bergen en velden rond het stadje waar hij woonde. De inscriptie op de grafsteen geeft enige indicaties voor zijn geschiedenis — Geboren: 25 mei 1957; Overleden: 1 mei 1979. Mike Tolman was een boerenjongen. Hij was het derde kind uit een gezin met zes kinderen en woonde op een boerderij in zuid-Idaho. Hij hield van eenvoudige dingen zoals paardrijden, wandelen en kamperen.

Mike Tolman was een zending, een goed zending. In een brief aan het gezin Tolman, schreef één van zijn collega's dat hij geen betere titel voor broeder Tolman kan bedenken dan „een celestiaal zending”, in de zin van een dienaar Gods van de hoogste orde. Die titel past zeer goed.

Broeder Tolman begon zijn arbeid als volletijds zending in het zendingsgebied Virginia Roanoke in de Verenigde Staten. President en zuster Joseph McPhie voelden vanaf het moment dat hij arriveerde, dat hij een bijzondere

relatie met de Heer had. Zij herinnerden zich hem als iemand die „eerbied, nederigheid en liefde” uitstraalde, en „een inspirerend effect op ons en alle medezendingen had.”

President Frank Moscon, die het leiderschap van de zending overnam gedurende de tweede helft van broeder Tolmans verblijf, kende hem als een zending waarover hij zich geen zorgen hoefde te maken. Hij wist dat broeder Tolman het type zending was dat zou doen wat juist was. In augustus 1977 riep president Moscon hem als zoneleider. Verscheidene maanden later vond de president dat broeder Tolman zo goed werkte, dat hij zich geïnspireerd voelde om hem als een van zijn persoonlijke assistenten te roepen. Voor deze roeping uitgevoerd kon worden, begon de beproeving die het ware innerlijk karakter van broeder Tolman zou onthullen.

Op 30 januari 1978 ontving president Moscon een telefonische noodkreet uit de stad waar broeder Tolman werkte. Broeder Tolman was onwel geworden en had verschrikkelijke pijnen in zijn borst en maagstreek. Een long was helemaal met vocht gevuld en moest leeggezogen worden. President Moscon gaf hiervoor toestemming, en er werd twee liter vocht uit de long verwijderd. Broeder Tolman werd naar Roanoke gevlogen voor uitgebreider onderzoek. De president vernam toen van hem dat hij reeds langer dan twee maanden voordat hij onwel geworden was, last had gehad van pijn. Driemaal had hij een arts bezocht en driemaal luidde de diagnose anders. Na de derde keer ging hij niet meer terug. De arts behandelde de zendingen gratis. Broeder Tolman vond dat hij meer dan zijn deel aan gratis medische hulp kreeg. „Ik voelde dat deze ziekte moest ver-

dwijnen of anders op een punt moest komen waarop er iets aan gedaan moest worden,” vertelde hij zijn ouders later. Het resultaat van het onderzoek in Roanoke bracht somber nieuws - kanker. De ouders van broeder Tolman, broeder en zuster James Rex Tolman uit de tweede wijk van Salmon in de ring Salmon Idaho, vlogen onmiddellijk naar het oosten. Er werd een operatie verricht en er werd een groot gezwel uit de long van broeder Tolman verwijderd. Er werden eveneens twee andere gezwellen weggenomen. Het zendingsgebied vastte voor zijn herstel. De leden van zijn thuiswijk bleven in voortdurend contact met het gezin Tolman. Er kwamen kaarten en brieven uit heel Virginia en uit alle hoeken van de Verenigde Staten. Broeder Tolman had echter slecht één zorg: „Dit betekent toch niet dat ik naar huis moet, wel?”

Toen de artsen voorstelden om hem naar Salt Lake City te sturen voor bestraling, deed hij een tegenvoorstel: „Laat mij hier in Virginia blijven waar ik tussen de behandelingen door mijn zending kan blijven vervullen.”

President Moscon overlegde in besloten kring met de artsen om te weten te komen hoe groot de kans was dat broeder Tolman uiteindelijk terug zou keren tot zijn zendingsarbeid. Zij waren vastbesloten. Er was geen hoop meer. Broeder Tolman was een opgegeven patiënt. Toen broeder Tolman en zijn ouders het zendingshuis verlieten, adviseerde broeder Tolman sr. president Moscon: „Indien Mike niet terugkeert, geeft u zijn fiets maar aan een zending die hem kan gebruiken.” De vader werd vriendelijk, maar vastbesloten door zijn zoon gecorrigeerd. „Vader, waarom zegt u toch steeds ‚indien’? Wanneer ik terugkom,

besluiten we wat wij ermee gaan doen.” Met deze gevoelens verliet broeder Tolman het zendingsgebied Virginia Roanoke. Toen hij echter aan boord ging van het vliegtuig naar Salt Lake City, bevatte zijn koffer een lijst met alle namen en adressen van de zendingen in het zendingsgebied en een grote hoeveelheid officieel postpapier. Vanuit zijn ziekenhuisbed werkte hij als speciale assistent van president Moscon, en als zodanig verzond broeder Tolman een regelmatige stroom brieven naar het zendingsveld. Gedurende deze periode werd hij een centrale figuur in het zendingsgebied.

De zendingen ontvingen door hem kracht om hun eigen problemen te overwinnen. President Moscon was keer op keer onder de indruk als de zendingen tijdens de zendingenconferenties opstonden en vertelden hoeveel invloed een brief van broeder Tolman op hun zendingswerk had. Voor velen was hij hun voorbeeld. Als een zending zijn been bezerde, of een ervaring had die hem normaal zou ontmoedigen, werd er niet minder om gewerkt, want het motto was „indien broeder Tolman het kan, dan kan ik het ook!” Hij verenigde het zendingsgebied. Er werden doelen op een hoger niveau bereikt. Er werd een record van 128 dopelingen bereikt. Maar dit alles waren slechts facetten van de uiteindelijke staat van dienst die door een „celestiaal zending” aan de mensen van het zendingsgebied Virginia Roanoke werd geleverd.

Op 27 april 1978, drie maanden nadat broeder Tolman op zo'n verdrietige wijze afscheid moest nemen van zijn werk in Virginia, vond president Moscon bij zijn terugkeer op het zendingshoofdkantoor een boodschap: broeder Tolman zou een

paar uur later op het vliegveld arriveren — laat hem alstublieft afhalen. Hij had zijn belofte gehouden. Hij kwam terug.

Vlak daarna belde het zendingscomité vanuit Salt Lake City om de zaak uit te leggen. Er was een onderbreking van vier weken ingelast in de behandeling, om te kunnen bepalen of de kanker tot stilstand was gekomen. Hij had rechtstreeks contact opgenomen met het zendingscomité en had gepleit om terug te mogen gaan tot het werk dat hij zo liefhad. „Wij konden het hem niet weigeren, president,” was alles wat men te zeggen had.

Broeder Tolman arriveerde te Roanoke en begroette president Moscon met een glimlach die „van oor tot oor” reikte. „Waar zendt u mij heen, president?” was alles wat hij wilde weten. Het antwoord luidde: „Overal.” Hij reisde door het hele zendingsgebied, werkte met de zendingen, sprak tijdens zendingenconferenties, ring- en wijkvergaderingen en tijdens haardvuuravonden. Joseph Draper, een zending uit Bountiful (Utah) en eveneens assistent van de president, was zijn reisgenoot; hij was diep onder de indruk van de kracht waarmee broeder Tolman sprak. „Hij had een geweldige inspirerende invloed, niet alleen op mij maar op iedereen die luisterde naar de boodschap en het getuigenis dat hij uitdroeg. Hij had ten gevolge van zijn beproevingen enorme kracht opgedaan.” Val Chadwick Bagley uit Mission Viejo (Californië), die tijdens deze periode als zending met hem werkte, schreef in zijn dagboek: „Wij gaan langs de deuren . . . maar *hij doet* het! Hij vindt het heerlijk. . . en houdt ervan om grapjes te maken. Het is een feest om met hem langs de deuren te gaan; ik geloof

niet dat er ooit iemand boos op hem kan worden.”

Broeder Gordon Johnson uit El Centro (Californië) spreekt over dopelingen. „Voordat broeder Tolman kwam, hadden wij al vijf maanden een gezin onderwezen, waarvan maar enkele gezinsleden lid van de kerk waren. De overige gezinsleden sloten zich bij de kerk aan toen hij er was om te helpen onderwijzen.” Een ander jong gezin, bestaande uit vier personen, werd onderwezen en gedoopt. Broeder Johnson vat in een paar woorden samen wie Mike Tolman was: „Hij hield zoveel van de Heer en van de mensen dat hij hen alles heeft gegeven. Hij was bereid om offers te brengen om dienstbaar te zijn.”

Terwijl broeder Tolman met collegazendingen reisde en werkte, ontving president Moscon voortdurend brieven vol dankbaarheid voor zijn voorbeeld. In Norfolk, (Virginia) besloot een oudere vrouw die over hem gehoord had: indien een jonge man van zijn kaliber bereid is zijn leven te geven om de mensen over God te vertellen, moet zijn boodschap wel de moeite waard zijn om je er in te verdiepen. Zij werd later gedoopt.

Hoewel deze laatste weken heerlijk waren voor broeder Tolman, waren ze in geen geval gemakkelijk. Hij had voortdurend pijn die voortkwam uit de eerdere behandelingen en de overgebleven kankergezwellen. Tijdens een reis per auto door het zendingsgebied, merkte president Moscon dat broeder Tolman een hevige pijnaanval probeerde te verbergen. De president liet de andere zendingen onmiddellijk weten dat het tijd was voor een lunchpauze en zij namen er uitgebreid de tijd voor. Broeder Bagley zei later: „Ik kan mij niet voorstellen wat

hij allemaal doorstaan heeft, maar ik weet dat je nooit kon merken dat er iets met hem aan de hand was als wij samen waren.” Mike Tolmans enige verlangen was een volledige en goede zending voor de Heer te vervullen. Hij wilde niet, en liet dit ook niet toe, dat de pijn hem hierbij zou belemmeren.

Toen de toegestane vier weken ten einde liepen, kreeg broeder Tolman het voor elkaar om er nog twee aan vast te knopen. Aan het eind van die twee weken ging hij rustig, maar vol hoop, naar president Moscon. „President, kunt u mij een verlenging toestaan?” vroeg hij. „Ik heb drie maanden in het ziekenhuis doorgebracht. Ik heb de Heer twee jaar beloofd en ik heb maar éénentwintig maanden gediend. Ik wil graag nog drie maanden werken.” President Moscon had een langdurig gesprek met hem en kon hem er tenslotte van overtuigen dat zijn inspanningen aanvaardbaar waren in de ogen van God.

12 juni 1978 was een zware dag voor president en zuster Moscon en voor het hele zendingsgebied Virginia Roanoke. In het gezelschap van ouderling Robert D. Hales van het Eerste Quorum der Zeventig ging broeder Tolman aan boord van een vliegtuig en nam afscheid van de twee volledige jaren vol dienstbetoon die hij zelfs niet had willen ruilen voor zijn leven.

Binnen een jaar beëindigde de kanker het laatste hoofdstuk van de geschiedenis van Mike Tolman. Op die grafsteen in Salmon staat maar een zeer klein gedeelte van zijn leven vermeld. De volledige geschiedenis is gegrift in de harten en levens van hen die hem gekend hebben. Voor hen bestaat er geen twijfel dat broeder Michael C. Tolman een „celestiaal zending” was. □

